

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

22. ÚNORA 2009

Z obsahu:

**Pavlova
mučednická koruna**
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
4. února 2009
- strana 2 -

Po čtyřiceti letech
Bernhard Gappmaier
- strana 4 -

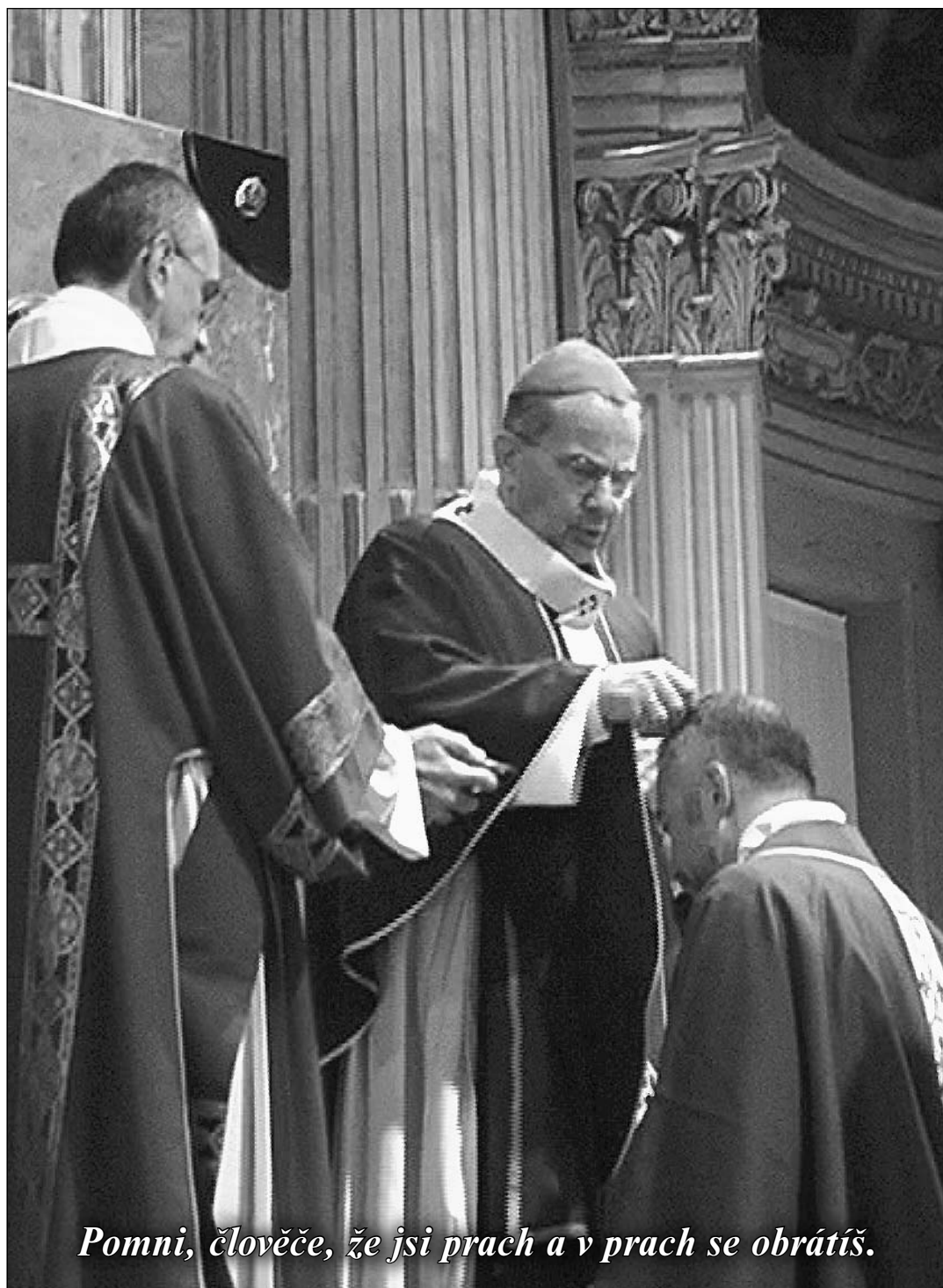
Nebud'te lhosejní
Tony Anthony
- strana 5 -

Otec Pio a Benedikt XV.
Felice Spacucci
- strana 6 -

**Karel Veliký,
syn Panny Marie**
- strana 7 -

Biskup Theodor Romzha
Oběť pronásledování
církve v komunistickém
Rusku
- strana 9 -

Pán Ježíš o svých kněžích
V knězi nazírám
všechna tajemství
- strana 10 -

Pomni, člověče, že jsi prach a v prach se obrátíš.

Série našich katechezí o svatém Pavlu dospěla k závěru: dnes chceme mluvit o konci jeho pozemského života. Starobylá křesťanská tradice dosvědčuje jednoznačně, že k Pavlově smrti došlo zde v Římě náhle v důsledku mučednictví. Spisy Nového zákona o tomto faktu nehovoří. Skutky apoštolů končí své vypravování poukazem na podmínky Apoštolova vězení, které mohlo pojmout nicméně všechny ty, kteří ho doprovázeli (srov. Sk 28,30–31). Jen v druhém listě Timoteovi nacházíme tato varovná slova: *Já už jsem vydáván v oběť a doba mého odchodu nastává* (2 Tim 4,6; srov. Flp 2,17). Jsou zde použity dva obrazy, obraz kultovní oběti, který použil již v listě Filipským, když vysvětluje mučednictví jako součást Kristovy oběti, a obraz námořnický o uvolnění lana: dva obrazy, které spolu diskrétně naznačují událost smrti, a to smrti kruté.

Historické zprávy

První výslovné svědectví o Pavlově smrti pochází z poloviny 90. let prvního století, tedy něco více než třicet let po jeho skutečné smrti. Jedná se konkrétně o list, který římská církev napsala spolu se svým biskupem Klementem církvi v Korintě. V textu tohoto dopisu je výzva, aby měli před očima příklad apoštolů, a ihned po zmínce o Petrově mučednictví čteme toto: „Kvůli žárlivosti a nesvornosti byl Pavel nucen ukázat nám, jak získat odměnu za trpělivost. Byl sedmkrát uvězněn, poslán do vyhnanství, kamenován, byl to hlasatel Krista na Východě i na Západě a pro svou víru dosáhl ryzi slávy. Když hlásal spravedlnost celému světu a dospěl až na kraj Západu, vydržel mučednictví před vladaři; tak odešel z tohoto světa a dospěl na místo svaté a stal se tak největším vzorem trpělivosti“ (1 Kl 5,2). Trpělivost, o které je řeč, je vyjádřením jeho spojení s umučením

Pavlova mučednická koruna

Krista, velkodušnosti a vytrvalosti, s jakou přijal dlouhou cestu utrpení, takže mohl říct: *Nejsem na svém těle znamením Ježíšova* (Gal 6,17). Slyšeli jsme v textu svatého Klementa, že Pavel došel až na *nejzazší Západ*. Diskutuje se o tom, zda je to zmínka o cestě do Španělska, kterou svatý Pavel vykonal. O tom ne-

máme jistotu, ale je pravdou, že svatý Pavel vyjadřuje v listě Římanům záměr jít do Španělska (srov. Řím 15,24).

Velmi zajímavá je naopak v Klementově listě posloupnost dvou jmen Petra a Pavla, i když jsou uvedeni v opačném pořadí ve svědectví Eusebia z Cesareje ve 4. století, který když

mluví o císaři Neronovi, napíše: „Během jeho vlády byl sťat Pavel právě v Římě a Petr tam byl ukřižován. Vyprávění je potvrzeno jmény Petra a Pavla a je ještě dnes zachováno na jejich hrobech v onom městě“ (Hist. Eccl. 2,25,5). Eusebius pak pokračuje a uvádí dřívější prohlášení jednoho římského kněze jménem Gaius, které sahá do 2. století: „Mohu ti ukázat trofeje apoštolů: Jestliže půjdeš do Vatikánu nebo po Via Ostiense, najdeš trofeje zakladatelů Církve“ (tamt. 2,25,6–7). „Trofeje“ jsou náhrobky a jedná se o stejné hroby Petra a Pavla, které také dnes uctíváme po dvou tisíciletích na stejných místech: ať už ve Vatikáně, pokud jde o svatého Petra, nebo v bazilice Svatého Pavla za hradbami na Via Ostiense, pokud jde o Apoštola národů.

Nerozlučná dvojice

Stojí za to upozornit, že dva velcí apoštolové jsou uvedeni spolu. I když žádný antický pramen nehovoří o jejich současném působení v Římě, další křesťanské povědomí na základě jejich společného pohřbení v hlavním městě říše je spojuje také jako zakladatele Církve Říma. Tak totiž čteme u Ireneje Lyonského na konci 2. století, pokud jde o apoštolovu posloupnost v různých církvích: Poněvadž by bylo příliš dlouhé vypočítávat posloupnost ve všech církvích, vezměme církev největší a nejstarší a všem známou, církev založenou a ustavenou v Římě dvěma slavnými apoštoly Petrem a Pavlem (Adv. Haer. 3,3,2).

Mučednická smrt

Nechejme nyní stranou postavu Petrovu a soustředíme se na onu Pavlova. O jeho mučednictví se vypráví poprvé v Acta Pauli, napsaných na konci 2. století. Ta vyprávějí, že Nero ho

Editorial

Není tomu dávno, co jsme se na těchto stránkách setkali s prorokem Jonášem, který vyzýval k obrácení. Jeho výzva byla spojená s varovným proroctvím: Ještě čtyřicet dní, a Ninive bude vyvráceno. Niniwetští Bohem poskytnuté lůžky dokonale využili.

I před námi stojí lhůta čtyřiceti dnů. Není spojena s výslovnou hrozbou našeho zániku. Nikoliv pod nátlakem strachu, ale vedeni úctou a láskou ke svému Pánu máme se i my posadit do popela, abychom po čtyřiceti dnech byli shledáni spravedlivými. Záhuby, která měla postihnout nás, vzal na sebe sám Boží Syn a na nás nyní je přičinit se ze všech sil, aby nám jeho oběť, smrt a slavné zmrtvýchvstání nebyly k pádu, ale k povstání.

Čtení z Knihy proroka Joela, které uvádí obřad udělování popelce, vyzývá k podobné všeobecné kající akci, jakou nařídil král v Ninive. Má to být skutečně společný nástup k pokání a obnově. Prorok Joel nepřišel, aby varoval před hrozcím trestem, ale aby pomohl národu vyprosit si Boží milosrdenství ve chvíli těžké pohromy, která ho již postihla. Šlo o vpád kobylek, které zcela zničily všechnu úrodu.

Podobné příhody často označujeme jako Boží „tresty“, ale ony mají jiný a hlubší charakter než různé trestní

postihy, kterých používají lidé a lidská společnost, aby přiměla své členy k dodržování řádu a zákonů. Lidská společnost se svým trestním řádem brání proti těm, kteří ji ohrožují. Bůh se však proti člověku bránit nepotřebuje, protože Boha nikdo ohrozit nemůže. Svým scestným jednáním ohrožuje hříšník jen sám sebe i své okolí a své prostředí. Jestliže Bůh dopouští pohromu na člověka, chce mu otevřít oči pro skutečnost, že po cestě, na kterou se svévolně vydal, směřuje k vlastní záhubě. Člověk se opakovaně chová jako malé dítě, které neuvěří matčinu varování, dokud se samo nespálí. Pro svou nepoučitelnost potřebuje, aby se ocitl v úzkých a v neštěstích a pohromách si konečně uvědomil, jak přeceňuje svou domnělou svrchovanost. Teprve když se jeho prostředí a okolí anebo i vlastní tělo přestává chovat podle jeho očekávání, je mu pak náhlá bezmocnost současně příležitostí, aby změnil smýšlení a nastoupil cestu pravdy, tj. cestu pokání, prosil o milosrdné odpuštění a dobrotivou pomoc a uznal, jak dobré a spasitelné je podřídit se nejvyšší moudrému a spravedlivému Božímu řádu.

Při svátostině popelce má kněz dnes na vybranou mezi dvěma formulami, jimiž kajícího oslovuje. Novější novozákonní formule takřka potlačila

Pokračování na str. 13

Moc odpouštět hříchy

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Synu, odpouštějí se ti hříchy.

Vrať se zpět do Kafarnaum. Po Pánově odchodu jakoby ve městě zůstala jen prázdnota. Kdo osobně zakusil Ježíšovu dobrotivost a otevřel se slovům pravdy a života, těžce nese, když se Pán vzdálí. Jeho dočasná nepřítomnost ti však pomůže, abys lépe ocenil nenahraditelnost jeho dobrodiní. Tím větší pak bude radost z jeho opětovného návratu. Poďívej se, jak se město probudilo. Od úst k ústům letí potěšující zpráva: Ježíš se vrátil! Ty, kteří se dovidávají o jeho blízkosti, nic nemůže zadržet: chtějí být opět s ním a naslouchat mu. Má pro tebe Ježíš a jeho slova podobnou prioritu a stejnou přitažlivost? Vstup s ním do Šimonova domu dříve, než ho doslova zaplaví zástup Mistrových posluchačů.

Při předchozí Pánově návštěvě se k němu nedostal jeden ochrnutý. Tento nemocný je na tom obzvláště zle. Co jej trápí? Má údy, které nemohou plnit svou funkci. Není schopen pozvednout pokrm k ústům, nemůže se pohybovat ani o berlích. Ve všem je odkázán na pomoc svého okolí. Je břemenem nejen sám sobě, ale ještě bolestněji prožívá skutečnost, že se stal ochrnutým údem svého společenství, kterému je jen na obtíž. Tak jako jeho údy nemohou sloužit jemu, ani on nemůže být prospěšný, jak by si přál. Uzdravení nemocného by bylo velkým požehnáním jak pro něho, tak pro celý dům.

Proto se rodina chápe nové příležitosti. Vrátil se dobrodinec, který je může všechny vysvobodit. Uvěřili v jeho moc a jeho dobrotivost a z této víry pramení jejich velká důvěra. Lehátko, na kterém doma přemísťují svého nemocného příbuzného, použijí jako nosítka, aby ho dopravili k velkému lékaři.

Ale jak se prodrat zástupem, který se natlačil u vchodu? Marně přemlouvají přítomné, aby uvolnili průchod. Ani je nechtějí vyslechnout. Nelíbí se jim, že je někdo ruší. Horlivost, která nedbá na druhé, může se pro ně stát překážkou k dosažení dobra.

Ale obětavá čtveřice nosičů si ví rady i v této situaci. Dobrá vůle posloužit bližním umí být vytrvalá a vynalézavá. Neváhají dopravit nemocného až na střechu. K úžasu přítomných odkrývají nad Pánem otvor a spouštějí ubožáka přímo k jeho nohám. Jejich podnikavá víra a vytrvalá důvěra hovoří sama za sebe: je výmluvnější než všechny prosby. Nauč se od nich, s jakou důsledností je třeba pomáhat těm, kteří potřebují najít milosrdného

Pána. *Blaze tomu, kdo si všimá chudáka, za to ho Pán vysvobodí v nouzi.*⁽¹⁾

Pohled na nemocného: v jeho pohledu se snoubí vděčnost k pomocníkům, radost ze setkání s Pánem a důvěryplná prosba o pomoc. Ale Ježíš z tohoto pohledu vyčetl ještě něco více. Tento nemohoucí nepostrádá jen zdraví těla. O uzdravení prosí také jeho duše. A proto slyšíš překvapující slova: *Synu, odpouštějí se ti hříchy.*

Je to poprvé, co Ježíš zjevuje svou božskou moc a ochotu Spasitele odpouštět hříchy. Pán tím nechce říct, že nemoc je nutně bezprostředním následkem hříchu, ale v každém případě je jeho výmluvným obrazem. Není snad ochrnutost, jakou hřích postihuje duši, pro člověka ještě větším zlem než ochrnutlé tělo?

Poděkuj Ježíši, že jsi mohl z jeho úst slyšet tak osvobozující výrok. Je to nedocenitelný dar, který je určen nejen nemocnému, ale i tobě a všem přítomným.

Dříve než se znovu osvědčí jako mocný Divotvůrce, chce přede všemi zjevit svou milosrdnou božskou moc: *Unavili jste mě svými hříchy, obtěžovali jste mě svými nepravostmi. A přece jsem to já, kdo vymazává vaše nevěrnosti.* Poznali jste, že mám moc uzdravovat vaše tělesné neduhy. Proto mě vyhledáváte. Pojd'te ke mně, abych vás mohl uzdravit od vašich hříchů.

Lid, který nechtěl uvolnit cestu ochrnutému, v úžasu dělá špalír pro dvojnásobně uzdraveného. Čím to, že pro některé z přítomných to není důvod k radosti, ale k pohoršení? Jsou to vzdělání znalci Zákona, kteří správně poznávají, že hříchy může odpouštět jedině Bůh. Ale toto jejich vědění jim není k ničemu, pokud se nenaučí poznávat Boha. Taková Boží podoba, ve které zde vystupuje Ježíš jako Syn člověka, se nevešla do jejich představ. Kdyby ovšem na jeho příchod čekali tak upřímně a toužebně, jako čekalo toto městečko, tento uzdravený a jeho rodina, i oni by *žasli a chválili Boha.* Ale to nebyl důvod, pro který sem přišli, a to, co zde očekávali. A tak se *dívají, a nevidí, poslouchají, a neslyší ani nerozumějí*⁽²⁾. Vytvořili si obraz Boha, kterého nikdy nemohou potkat. Bůh je *Ten, který je*⁽³⁾, nikoliv ten, kterého si člověk vymyslí. Netrpíš podobnou ochrnutostí víry?

Hospodine, smiluj se nade mnou, uzdrav mě, zhřešil jsem proti tobě.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 41; ⁽²⁾ Mt 13,14; ⁽³⁾ srov. Ex 3,14;

⁽⁴⁾ resp. žalm 41

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 43,18–19.21–22.24b–25

Toto praví Hospodin: „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, já dělám věci nové, teď již vzházejí, což to neznáte? Cestu vytvořím na poušti a řeky na neschůdných místech. Ten lid jsem stvořil pro sebe, bude hlásat mou chválu. Ty však jsi mě nevzýval, Jakube, ano, odporem ke mně jsi byl stížen, Izraeli! Ale unavoval jsi mě svými hříchy, obtěžoval jsi mě svými nepravostmi. A přece já, já jsem to, který vymazávám kvůli sobě tvé nepravosti, nevzpomenu na tvé hříchy.“

2. čtení – 2 Kor 1,18–22

(Bratři a sestry!) Bůh je věrný: když k vám mluvíme, neznamená to zároveň „ano“ i „ne“. Vždyť přece Boží Syn Ježíš Kristus, kterého jsme u vás hlásali – já totiž, Silván a Timotej – nebyl zároveň „ano“ i „ne“, u něho je pouze „ano“. Všechna Boží zaslíbení našla v něm svoje „ano“. Proto skrze něho voláme „amen“ k Boží slávě. Bůh upevňuje nás i vás, abychom byli vždycky spojeni s Kristem: posvětil nás, vtiskl nám svou pečeť, a tak nám vložil do srdce Ducha jako záruku.

Evangelium – Mk 2,1–12

Když se Ježíš po několika dnech vrátil do Kafarnaum, proslechlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už nestačilo ani místo přede dveřmi, a on jim hlásal Boží slovo. Tu k němu přicházeli s ochrnutým, čtyři ho nesli. Pro množství lidí se s ním nemohli k němu dostat. Proto nad tím místem, kde byl Ježíš, odkryli střechu, udělali otvor a spustili dolů lehátko, na kterém ochrnutý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Seděli tam však někteří z učitelů Zákona a ve svém srdci uvažovali: „Jak může ten člověk tak mluvit? Vždyť se rouhá! Hříchy přece může odpouštět jenom sám Bůh.“ Ježíš hned svým duchem poznal, že tak u sebe uvažují, a řekl jim: „Proč tak ve svém srdci uvažujete? Co je snadnější – říci ochrnutému: ‚Odpouštějí se ti hříchy‘, nebo říci: ‚Vstaň, vezmi své lehátko a chod‘? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc odpouštět na zemi hříchy“ – řekl ochrnutému: „Pravím ti, vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů!“ On vstal, ihned vzal lehátko a přede všemi odešel, takže všichni žasli, velebili Boha a říkali: „Něco takového jsme ještě nikdy neviděli.“

Od 15. do 17. srpna 2008 se konalo v Königsteinu setkání angažovaných laiků a odborníků z Německa, Rakouska, Belgie, Francie, Norska a Švýcarska, kteří zhodnotili 40 let od vydání encykliky Pavla VI. Humanae vitae. Po vydání encykliky se němečtí a rakouští biskupové domnívali, že se musí postavit proti této encyklice. Ačkoliv i nekatolíci varovali před nebezpečím liberalizace v sexuálních otázkách, jejich hlas byl ignorován.

Jménem všech účastníků konference byl zaslán předsedovi německé biskupské konference arcibiskupu Zollischovi a sdělovacím prostředkům tento dopis:

Vážený pane arcibiskupe!

U příležitosti 40. výročí zveřejnění encykliky Humanae vitae a Königsteinského prohlášení německé biskupské konference ze dne 30. srpna 1968 byl uspořádán v Königsteinu kongres Evropské lékařské akce.

Odborné referáty a pamětnici zúčastnění na kongresu, který se konal ve stejném domě jako tehdejší zasedání biskupů, potvrdili prorockou pravdu vyjádřenou v encyklice ze dne 25. 7. 1968 a její trvalou platnost, kterou zdůraznili i další papežové a nejposledněji Benedikt XVI.

Pastorační vysvětlení německé biskupské konference jakožto Königsteinské prohlášení stejně jako sama encyklika se staly historickými dokumenty. Jejich důsledky pro věřící vyjádřil bezprostředně dopis kardinála Bingsche, který bohužel na zasedání biskupů nebyl přečten.

V Königsteinském prohlášení se němečtí biskupové postavili proti HUMANAЕ VITAE. Dramatické důsledky tohoto rozhodnutí se projeví v uplynulých 40 letech.

Francouzský demografický odborník Pierre Chauu hovořil o ohrožené budoucnosti a krizi, kterou je možno vyčíst ze statis-

Po čtyřiceti letech

Ve stejné budově, kde před čtyřiceti lety schválili západo-němečtí biskupové „Königsteinské prohlášení“, uspořádala Akce evropských lékařů kongres na téma: „40 let Humanae vitae – 40 let Königsteinského prohlášení“.

tických údajů: epidemicky rozšířená antikoncepční mentalita mezi mládeží vedla ke snížení indexu porodnosti na pouhých 1,4 % dítěte na manželský pár nebo i méně, ke ztrátě vzájemné úcty, k sexuálnímu zhrubnutí, explozi rozvodů a státem legalizovaných potratů jako pojistky po nezdařené antikoncepci, takřka k vyprázdnění seminářů a řeholních domů... zkrátka: Pavlem VI. prorocky předpovězeným a vytušeným důsledkům umělé regulace porodnosti se dostalo plného potvrzení.

Tento dějinný proces předpověděl také evangelický lékař dr. Siegfried Ernst již v roce 1964 ve svém proslaveném „Pamětním spisu z Ulmu“. Podepsalo ho tehdy 400 lékařů a mezi nimi 40 slavných primářů žen-

ských klinik a prezident německé lékařské komory. Dr. Ernst spolu s prof. Jeromem Lejeunem založili tehdy Evropskou lékařskou akci na ochranu lidské důstojnosti.

Členové Evropské lékařské akce sledují dnes při své každodenní lékařské praxi s velkými starostmi dalekosáhlé důsledky antikoncepce mezi mládeží. K tomu existují vědecké rešerše o působení hormonální antikoncepce (viz R. Ehman: *Je „pilulka“ skutečně jen antikoncepce?* In *Medizin und Ideologie* I/2007-I/2008).

Pavel VI. stanovil v otázce antikoncepce jasnou mravní normu, kterou Königsteinské prohlášení fakticky popřelo tím, že zavedlo „novodobé pojetí svědomí“. Věřícím bylo přizná-

Dr. Bernhard Gappmaier

no právo vlastního rozhodnutí ve svědomí, které se nemusí řídit učitelskou autoritou papeže. A věřící se skutečně začali ve velké většině řídit tímto doporučením svých biskupů. To znamená, že velká většina věřících začala praktikovat antikoncepci pomocí pilulek, spirálek, sterilizace a ospravedlňovali si to privátním rozhodnutím svého svědomí a domnívali se, že tím nijak neporušují církevní normy ani Boží přikázání.

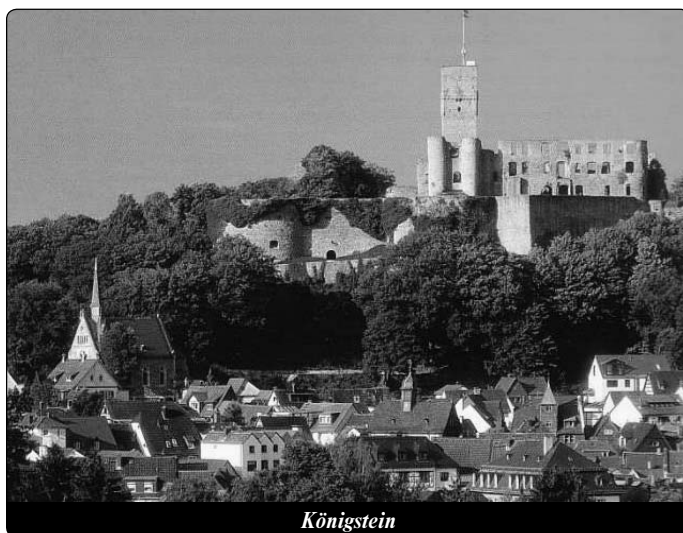
Encyklika Humanae vitae je tak více než cokoli jiného pro rockým poselstvím pro naši zmařenou dobu.

Jako lékaři poznáváme katastrofální důsledky antikoncepčního šílenství, za které je podle našeho názoru významně odpovědné „Königsteinské prohlášení“ svým chybným názorem. Víme také, že v minulých desetiletích usilovalo již mnoho iniciativ o odvolání tohoto osudového prohlášení z roku 1968, zatím bezvýsledně.

Jako Evropská lékařská akce žádáme na základě poznatých důsledků zneužívání antikoncepce, aby „Königsteinské prohlášení“ bylo s okamžitou platností označeno za neplatné a místo něho bylo vydáno nařízení k pastoračním opatřením, která překonají špatný výklad Humanae vitae.

Za Evropskou lékařskou akci
Dr. Bernhard Gappmaier

Z Kirche heute 11/2008
přeložil -lš- (kráceno)

Königstein

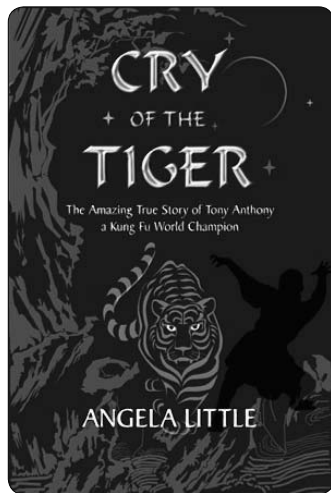
SPOR O ZVEŘEJNĚNÍ DAT

V britské vládě propukl spor, zda mají být zveřejňována statistická data o tzv. pozdních potratech. Ve Velké Británii jsou legální potraty děti i krátce před jejich porodem. Důvodem těchto drastických potratů jsou nejen vážné tělesné nebo duševní vady, ale i „vady na kráse“. V roce 2002 bylo takto usmrceno několik dětí jen pro deformaci nohou nebo rozštěp rtu. V roce 2007 bylo pozdních potratů 1900, z toho 648 v pátém měsíci těhotenství.

Kath-net

Narodil jsem se ve Velké Británii jako syn Itala a Čiňanky. Můj otec onemocněl a nebyl schopen nás vydržovat. Ocitl jsem se v Číně a mojí výchovy se ujali prarodiče.

Můj dědeček byl Velkým mistrem kung-fu. Toto bojové umění bylo předáváno z generace na generaci, z otce na syna po dobu 500 let. Dědeček se rozhodl, že mě v tom vycvičí. Techniky kung-fu se opírají o odpozorované pohyby zvířat (hadů, opic, tygrů, proto jsem svou knihu nazval *Zkrocení tygra*). Možná že to zní romanticky, ale skutečnost byla ještě mnohem drsnější. Děda mě budil každé ráno tak, že na mě vylil vědro studené vody, nutil mě do těžké práce a často mě bil. Téměř denně jsem měl zakrvácenou tvář od ran bambusovou holí... Jednal se mnou hůř než se zvířetem.

Když jsem měl 12 let, rodiče mě vzali do Anglie, kde jsem dále navštěvoval tréninky kung-fu. Švýcarská mezinárodní konfederace si všimla mých pokroků a sponzorovala moje cvičení. Sám jsem trénoval žáky a měl jsem dokonce svou vlastní techniku. Účastnil jsem se mistrovství kung-fu v Pákistánu, v Číně a v Thajsku a nikdy jsem neprohrával. Třikrát jsem získal titul mistra světa. Nebyly to zápasy „jen jako“, nýbrž naplno, s úderý někdy smrtelnými.

Dostal jsem různé nabídky k práci. Jistou dobu jsem pracoval

ve firmě, která školila ochránaře. Dostávali komplexní školení, od kurzů práva až po řídicí průkaz a výuku střelby. Mým úkolem bylo naučit je bojovat rukama a plnil jsem tento úkol velice dobře. Pracoval jsem pro člověka, kterému patřil Empir State Buiding v New Yorku, a pak pro vyslance Saúdské Arábie v Londýně, v Římě a na Kypru. Byl jsem neporazitelný, jistý sám sebou, měl jsem peníze a snoubenku, se kterou jsme měli brzy slavit svatbu.

Jmenovala se Aiya. Pocházela ze Švédska, studovala práva a byla nejhezčí ze všech děvčat, která jsem kdy viděl. Miloval jsem ji velice a byla pro mne vším. Jednoho dne, když jsem pracoval v Římě, dostal jsem zprávu, že zemřela. Nemohl jsem uvěřit vlastním uším, všechno ve mně vřelo. Kolegu, který mi tuto zprávu sdělil, jsem silně udeřil a vyběhl jsem na ulici. Byl jsem v takovém stavu, že kdybych našel knoflík, kterým se dá vyhodit celý svět do vzduchu, byl bych ho stiskl. Šel jsem městem, které žilo svým životem, a byl jsem vztekly na všechno a na všechny. Potkal jsem náhodou člověka, jehož vzezření mě rozčílilo. Krutě jsem ho ztloukl. Se studem na to nyní vzpomínám, protože mi nic neudělal a neměl šanci se mi ubránit.

Můj svět se zhroutil. Dával jsem průchod své agresi a vyvolával jsem rvačky. Protože jsem byl osobní strážce, nosil jsem zbraň. Začal jsem toho zneužívat a místo výstražných výstřelů střílel jsem lidi do hrudi. Nevím, kolik lidí jsem tak sprovodil ze světa. Na žádost zaměstnavatele jsem se stal vymahačem dlu-

Nebud'te lhostejní

Měl jsem všechno, co si člověk může přát: titul mistra světa v kung-fu, mnoho peněz, novou supermotorku, dobrou práci, hezkou snoubenku. Možná, že jsem byl šťastný, ale nebylo to trvalé štěstí. Jednoho dne se celý můj svět zhroutil a já jsem začal padat do nejhlubšího pekla...

Tony Anthony

hů. Nemusím snad líčit, jak jsem s dlužníky zacházel. Nic nemohl zastavit moji agresi.

V tu dobu se zhoršila nemoc mého otce. Potřeboval peníze na operaci. Začal jsem provozovat loupeže. Na Kypru mě policie chytila a dostal jsem se na tři roky do vězení.

Bylo to strašně vězení v turecké části Kypru. Rád bych zapomněl na tu strašnou dobu, téměř denně se konala rvačka, průměrně jednou za měsíc někoho zabili nebo znásilnili. V tu dobu jsem si pokazil všechny styky s rodinou, nikdo mi nechtěl napsat ani mě navštívit.

Jednoho dne jsem dostal dopis od neznámého člověka. V tom lidském smetišti, kde jsem nikomu nebyl potřebný, jsem dostal dopis. Že by někoho zajímal můj osud? Moje city se podobaly tomu, když člověk najde pod stromkem dárek. Ale když jsem dopis četl, dostával jsem stále větší zlost. Psal mi nějaký Michal Wright a chtěl se se mnou setkat kvůli Ježíšově lásce. Co to je za bláznovství? Je to nějaký fanatik. Co je mi do

jeho náboženství? Já mám svoje náboženství v buddhismu, ve kterém jsem vychovaný. Ježíš mě nezajímá.

Rozčilený jsem dopis roztrhal a hodil do odpadků. Možná, že by k našemu setkání vůbec nedošlo, kdyby mi můj spolubydlící na cele neřekl, že při návštěvě je možné dostat láhev coca-coly. Řekl jsem si: Co se mi stane, když se s ním potkám? Když si dává tu práci, aby mě našel v této smrduté díře, proč bych toho nevyužil? Měl jsem už dost páchnoucí vody, kterou nám dávali na pití. Ale jistě bych ho praštil, kdyby začal s kázáním.

Na štěstí nezačal a na štěstí jsem ho neudeřil. Zde ve vězení nikoho nezajímalo, kým jsi a co tě bolí. Všichni se ptali jen na to, za co sedíš, kolik lidí jsi zabil a jak. Michal se mě na nic takového neptal. Nezajímala ho moje minulost, ptal se, jak se cítím dnes. Vykládal mi nějaké hlouposti o každodenních událostech, které mě nezajímaly, a skoro jsem ho neposlouchal. Ale po několika setkáních jsem začal čekat na chvíle, kdy uvidím jeho hloupý úsměv. Byl jediným člověkem, který si dával tu práci, že mě chtěl vidět, a dělal to pravidelně jednou týdně tři roky.

Po půl roce, přesně 3. května 1990 byl jeden z mých přátel ve věznicí napaden a tvář mu zohyždili žiletkou. Byl jsem vztekem bez sebe a chtěl jsem někoho zmlátit. Měl jsem se potkat s Michalem a byl jsem si jist, že to dnes odnese. Díky Bohu jsem se ho nedotkl, protože právě ten den se Michal se mnou podělil o něco, co změnilo celý můj život. Řekl mi, že se setkal ve svém životě s Ježíšem, kterému svěřil svůj život, a že Ježíš chce i mne osvobodit. Přečetl mi tři verše z Písma: *Ježíš jim odpověděl: každý, kdo páchá hřích, je otrokem hříchu. Otrok však nezůstává v domě navždy, ale syn zůstává na věky. Osvobodí-li vás tedy Syn, budete opravdu svobodní* (Jan 8,34-36). ▶

Možná, že tato slova pro vás mnoho neznamenaají, ale pro mne ve vězení to byla neobyčejná zpráva o osvobození. Byl jsem v šoku. Vrátil jsem se do cely a ustavičně jsem na to myslel. Díval jsem se na okno a jeho mříže mi připomínaly kříž. Nevěděl jsem, co si mám myslet. Jak mám uvěřit v Ježíše, kterého jsem nikdy neviděl? Co to znamená, že ke mně promlouvá skrze Michala a Bibli?

A náhle se mi vyjasnilo. Vzpomněl jsem si na snoubenku, se kterou jsem byl tak šťastný. I ten, koho nevidíme a už nikdy nespátříme, může být blízkou a milující osobou.

Padl jsem na kolena a modlil jsem se. Možná, že nejste zvyklí se modlit, a možná si myslíte, že vás Bůh nevyslyší. Je to proto, že nemluvíte s ním, ale sami se sebou. Nezapomeňte, že jsem byl buddhista a nevěřil jsem v žádného boha a nikdy jsem se nemodlil. Tu noc jsem se poprvé obrátil k Bohu jménem Ježíš a jsem přesvědčen, že mě vyslyšel. Plakal jsem jako dítě, prosil jsem ho za odpuštění všeho zla, které jsem způsobil druhým ve svém životě, za všechny, které jsem zabil nebo zranil, a uvědomil jsem si, že Ježíš přijal na kříži trest za každý i nejmenší hřích, že je schopný odpustit i největší zločiny. Ježíš přišel do srdce tak špinavého, jako je moje, a proměnil ho.

Ríkám vám, další den jsem se probudil svobodnější než kdokoli z vás. Nemusíme být za mřížemi, abychom se nacházeli v otroctví. Mnoho z nás má svoje vězení a zotročení ve vlastním srdci – pro některé je to práce, pro jiné peníze, pro jiné alkohol a drogy nebo sex či cokoli jiného. Tím vším chceme zaplnit prázdnotu ve svém srdci, ale ta prázdnota má podobu Boha a jenom Bůh ji může zaplnit a dát nám pocit štěstí. Michal mi řekl, že mohu vyjít z vězení a získat mnoho peněz, ale ve chvíli smrti mi žádné peníze nepomohou. Pravdivou svobo-

du může dát jen Ježíš, kterého můžeme pozvat do svého života. Jiná možnost není.

Se vši odpovědností dosvědčuji, že tu noc ve skutečném vězení na Kypru Ježíš skutečně proměnil moje srdce. Stalo se to před 18 lety a po celých těch 18 let podávám o tom denně svědectví každému, koho potkám. Michal mi řekl o dvou věcech, které musím udělat, abych umožnil Ježíši svou spásu: Odvrátit se od hříchu. Uznat za hřích to, co Bůh nazývá hříchem. Nejdůležitější je naše vůle. Jestliže po tom upřímně toužíme, Ježíš nás ponese na rukou i při naší křehkosti.

A druhá věc je odevzdat svůj život Ježíši. To znamená uznat, že Ježíš je Bůh a vládce tvého života. To znamená obracet se na něho v každé situaci našeho života, poznávat ho a držet se jeho zásad při každém rozhodování. Je někdo více hoden, aby se ujal vlády nad tvým životem, než ten, kdo tě stvořil v lůně tvé matky, vybudoval kolem tebe nádherný svět a zemřel za tebe z lásky na kříži?

Nebud' hloupý a neodmítej to Ježíši. Udělej ty dva kroky, které budou rozhodující pro celý tvůj život.

Před 18 lety jsem se odvrátil od hříchu a poddal se Ježíši a on mě proměnil. Byl jsem první z deseti vrahů, teroristů, obchodníků s narkotiky, kteří se tehdy vrátili z kyperského vězení. Nyní jsem ženatý, mám dva syny ve věku 8 a 4 roky. Přestal jsem s kung-fu, protože si neumím představit, že by Ježíš, který má tiché a pokorné srdce, schvaloval a toleroval taková „bojová umění“. Nebud'te lhostejní, máme málo času, nikdo neví, zda se v noci nerozloučí s životem.

Podle knihy Zkrocení tygra zpracoval Mirosław Rucki

Z Miłujcie się 5/2008 přeložil -lš-

Otec Pio a Benedikt XV.

Kardinál Giacomo Paolo Giovanni della Chiesa byl zvolen papežem 3. září 1914. Ve stejném měsíci čtyři roky nato se papež dověděl, že na hoře Gargano v klášteře San Giovanni Rotondo v provincii Foggia se znovu událo to, co se přihodilo sv. Františku z Assisi.

Pán si vybral právě syna Františka Bernardoneho jako svého vyvoleného, aby mu vtiskl své umučení do stejných částí těla.

Takový jev nemohl ujít pozornosti v Církvi a především papež se musel zabývat případem prvního kněze, který byl poznamenán stejnou pečeti jako Kristus.

Papež Benedikt XV.

Událost 20. září 1918 nebyla blesk z jasného nebe v životě otce Pia, protože celý jeho dosavadní život byl duchovní přípravou, neboť fráter Pio byl obecně znám jakožto obzvláště zbožný, pokorný a poslušný.

Papež Benedikt XV. byl velice nadaný a živého temperamentu a byl všestranně připraven v každém ohledu. Měl velmi dobrou intuici, která mu dovoľovala volit správná řešení v tak delikátních otázkách a měl mysl schopnou pochopit široké záměry darů, které Prozřetelnost připravila nešťastnému lidstvu.

Tyto jeho vlastnosti spolu s velkou zbožností a úplnou oddaností modlitbě jako jedinému prostředku styku s Bohem tvořily nezbytnou půdu pro pochopení toho, co se tehdy stalo v neznámé krajině Gargano.

Krok za krokem proniká vědomí o Kristově vyvoleném slu-

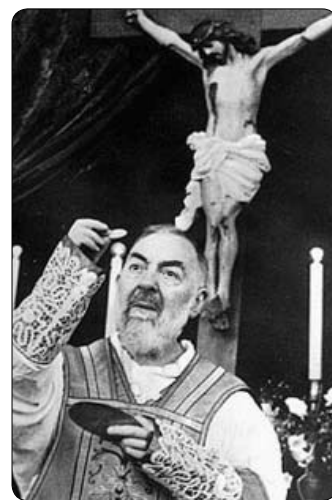
žebníkovi do okolní krajiny a do řeholní provincie, do věci se zapojuje tisk a začne se probouzet veřejný zájem.

Věřící přijímá zprávu o závažné události s nadšením, dokonce se pro něho stane podnětem k oživení vlastní víry; katolíci podle jména přijímá takové zvěsti se skepti, nevěřící se o to nezajímá; spolubratr může pocítovat takový příklad jako dobrodini anebo zatouží uzavřít se před obrovským balvanem takového srovnání, který ho může takřka zdeformovat.

Benedikt XV. se stal ihned interpretem různých hlasů a různých zpráv, které se objevovaly v tisku.

Poslal prvního apoštolského vizitátora v osobě Mons. Benventa Cerrettiho, aby věc prošetřil. Ten zahájil diskretně podrobné šetření, prozkoumal zprávy významných klinických lékařů a vrátil se k papeži, aby mu sdělil svůj názor těmito slovy: „P. Pio je skutečně muž Boží.“

Papež Benedikt chtěl osobně prozkoumat výsledky šetření a uložil svému osobnímu lékaři, aby zajel do San Giovanni Rotonda. Když vystoupil na želez-

KAREL VELIKÝ, SYN PANNY MARIE

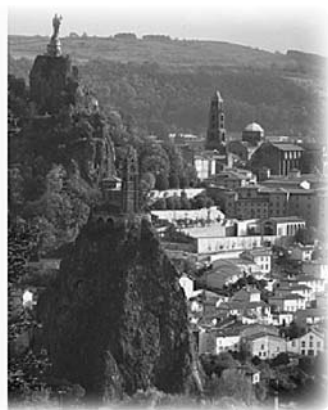
Slavný císař Karel Veliký byl pomazán v bazilice v Cáchách, kterou zasvětil Panně Marii. S velkou úctou přijal relikvii pásu svaté Panny z rukou císařovny z Konstantinopole a po celý život nosil obraz Panny Marie na zlatém řetězu na krku.

Když zestárnul, přál si být pochován se sochou Panny Marie na svém srdci. Po jeho smrti zavedl koncil v Míšni pro celou Franskou říši svátek Nanebevzetí Panny Marie. S říší Karla Velikého skončilo feudální panství a začalo spojování a christianizace Evropy pod ochranou Matky Boží.

V roce 778 chtěl Karel Veliký ukončit obléhání hradu Mirambel (dnešní hrad v Lurdech), který obsadil tvrdošijný saracénský velitel Mirat a držel ho v područí půl století. Biskup z Puy-en-Velay, který se právě zdržoval v táboře, dostal vnučnutí a vyzval ho, aby vytrval. Pak odešel a představil se Miratovi jako vyslanec. Navrhl mu, aby se nevzdával Karlu Velikému, ale Královně nebes Matce Boží v Puy-en-Velay.

Návrh se hrdému muslimovi líbil, složil své zbraně k nohám černé Madony v Le-Puy a dal se pokřtít. Obdržel křestní jméno Lorus, které se přeneslo na město a později se jméno změnilo na Lourdes (Lurdy). Tisíc let před Bernadetou vzala Matka Boží toto místo do svého vlastnictví.

-mm-

niční stanici, čekal ho zde přepychový vůz, aby ho zavezl do San Giovanni Rotonda.

Lékař se při tomto nevysvětlitelném dopravním prostředku domníval, že už není zapotřebí, aby se setkal s P. Piem, ale že se má neprodleně vrátit do Říma a informovat papeže.

Papež informoval vatikánské úřady, které chtěly o P. Piovi vydat rozhodnutí, těmito slovy: „Z poznaného vyplývá, že P. Pio vede duše k Bohu, proto musíme zůstat po jeho boku.“

Tímto způsobem oznámil papež Benedikt XV. před celým světem, že P. Pio má jediné poslání, totiž spasit duše, a proto je povinností chránit jeho aktivitu. Tento papežův postup má vysvětlení ve skutečnosti, že si byl vědom své omezené pastorační aktivity, protože se objevily pokusy ho umlčet. On naopak prolomil mlčení a obrátil se na svět s těmito slovy: „Chtějí mě odsoudit k mlčení... nepodaří se jim zapečetit mé rty. Běda nástupci Knížete pokoje, který by zůstal němý v hodině bouře!“ A vyhlásil „povinnost, každého člověka pospíšit tam, kde umírá druhý člověk“.

Těmito ideami se papež Benedikt XV. stal skutečným otcem a velkodušným ochráncem P. Pia, proto mu patří historické uznání, že se ani nepokusil udušit kvas, který Pán v tak štedré míře vložil do srdce frátera z Gargana.

Papež měl o P. Piovi zcela jasno, a když z Božího dopuštění začali proti němu někteří preláti bojovat, bezprostředně se postavil na jeho obranu.

Když na příklad jeden biskup tvrdil, že P. Pio je podvodník, odpověděl mu papež: „Vaše Excellence je špatně informována, proto vám nařizují, abyste se odebral za P. Piem a přesvědčil se o své nedostatečné lásce a o svém omylu.“

Biskup neměl, co by odpověděl, a přijal s nevolí příkaz odjet do San Giovanni Rotonda. Nikomu o tom však neřekl, aby

se nedopustil dalšího omylu po této návštěvě u papeže.

Jednoho dne bez biskupských insignií odcestoval z Říma do Foggie. Sotva vystoupil z vlaku, uviděl, jak se k němu blíží dva kapucíni, políbili mu ruku a s velkou zdvořilostí mu sdělili, že P. Pio je poslal na stanici, aby ho doprovodili do San Giovanni Rotonda.

Biskup se pokoušel tvrdit, že nemá namířeno do San Giovanni, protože věděl, že o své cestě nikomu nic neřekl. Ale kapucínu mu řekli: „Excellence, P. Pio nám řekl, abychom vyzvedli biskupa, kterého mu posílá Svátý otec.“

Biskup byl z toho tak zmatečný, že nechtěl vystoupit na Gargano a toužil vrátit se co nejrychleji do Říma a vyprávět Svátému otci o této příhodě.

Při jiné příležitosti papež řekl: „P. Pio je opravdu mimořádný člověk, jaké Bůh čas od času posílá na zem, aby mu přivedli zpět lidský rod.“

Zakládala se velkodušnost papeže jen na tom, co bylo zatím řečeno? Nikoliv, protože papež a P. Pio měli jiný styčný bod, a tím byla mše svatá.

Mše P. Pia byla pozvánkou pro mnoho mystických duší, protože byla schopná je uchvátit a pohnout takřka v extázi k nazírání Kristovy dobroty a jeho obětí na vykoupení lidstva.

Ať bylo sebevíce i mimořádných záležitostí, které měl nejvyšší Kněz řešit z titulu svého úřadu, slavení mše svaté bylo pro něho tím nejdůležitějším bodem dne.

Vždy předcházela horlivá příprava, která spočívala v dlouhé

meditaci, často před Nejsvětější Svátostí.

Benedikt XV. kladl veliký důraz na usebranost během slavení mše svaté, a proto si nepřál svíci u misálu, která mu jako prelátovi náležela. Horlivost při propagaci a ochraně eucharistické úcty ho provázela od mládí, kdy náležel do sdružení, jehož posláním byly noční adorace před Nejsvětější svátostí oltářní.

Již jako kněz Církve zakoušel vždy velkou radost, když mohl rozdělovat svatě přijímání, a tento cit mu zůstal, i když byl zvolen papežem. Proto několik dní po svém zvolení při příležitosti své intronizace přijal delegaci z Bologně, slavil pro ni mši svatou a rozdával svatě přijímání.

Pro otce Pia bylo kněžské svěcení velkou příležitostí, protože tímto způsobem mohl zpřítomňovat božskou oběť, a tato liturgická slavnost byla alfa a omega jeho každodenní práce, jediná jeho myšlenka, proto věnoval velkou pozornost její přípravě. Je známo, že se připravoval oficiálně několik hodin předem, ale ve skutečnosti to byla příprava, která trvala celý den.

Mše svatá v San Giovanni Rotondo byla stanovena na pátku hodinu ranní, ale P. Pio byl v sakristii nejméně tři hodiny předem v touze vystoupit jako nový kněz k oltáři a obnovit tajemství přepodstatnění. Dnes můžeme říct, že otec Pio přicházel tak brzy do sakristie, protože nemohl spát. Ale když věc blíže zkoumáme, zjistíme, že již od prvních let svého kněžství trávil v rozjímání dlouhé hodiny před Nejsvětější Obětí i po ní. Staří pamětníci potvrdili, že samotná mše svatá trvala P. Piovi dvě hodiny, takže někteří věřící vyjádřili svou nelibost oblastnímu arcikněži.

Tento zvláštní způsob sloužení mše svaté vzbudil pozornost představených P. Pia, kteří zjistili, že Pán zde působí zázračné věci.

Benedikt XV. věděl, že spolu se zázračným znamením lás-

ky vtisknutým do těla P. Pia se spojila i jeho nesmírná zbožnost a dlouhý čas, který věnoval slavení mše svaté.

Jak by tedy mohl nepochopit svého spolubratra kněze? Bylo by to pro něho protirečení, kdyby nebránil P. Pia, protože oba sloužili mši svatou s velkou intenzitou ducha a se stejnou horlivostí. Pro Benedikta XV. i pro P. Pia byla Nejsvětější Oběť nejvyšší touhou a při svatém přijímání oba pocítovali, jak se jejich srdce chvěje sladkostí a štěstím.

Pro otce Pia však byla mše svatá hlavním dílem dne, zatímco mnozí se cítí účastí na mši svaté posílnění a věnují se mnoha zaměstnáním.

V pokročilém věku přichází P. Pio k oltáři podpírán dvěma frátery, opravdu zbožnými a zanicenými, jdou pomalu, jakoby chtěli dosáhnout, aby se světec ani nedotýkal nohama země a aby tak zmírnili jeho bolesti.

Po zbožné a uctivé pokloně před Svátostným Ježíšem se s pomocí doprovodu posadí a začíná mše svatá. Od té chvíle božské umučení v Nejsvětější Oběti překračuje v jeho lidství a jedná v jeho duchu a celá jeho inteligence je ponořena do tajemství předpodstatně. P. Pio cítí podnět vyrovnat se fyzickou i intelektuální složkou se vznešenou kněžskou důstojností a orientuje všechnu svou vůli k oběti, protože se musí obětovat spolu s Kristem. Prožívá intimně mši svatou a evidentně se přetváří a spojuje tak každý den svůj život s výkupnou obětí a duše s Bohem.

Benedikt XV. byl zamilován do mše svaté, P. Pio je do ní zcela ponořen. Oba jsou podle slov svatého Pavla „oblečeni v Pána našeho Ježíše Krista“, protože

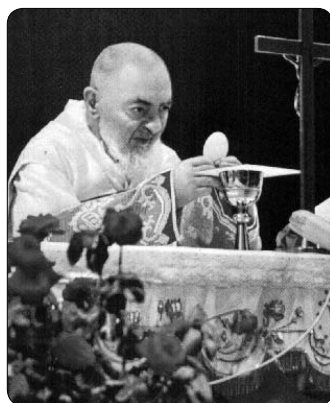
mají jednu jedinou horoucí touhu: spojit se se svatým utrpením na Kalvárii mše svaté.

Pro P. Pia bylo kalvárské utrpení každodenní skutečností po dobu 50 let. Ono obnovovalo jeho ducha, rozmnožovalo jeho zbožnost, zaměřenou na oslavu Krista, jeho pokání jako prostředek pro přemáhání hříšné přirozenosti a jeho lásku jako podmínku pravé lásky k Bohu i ke stvoření.

P. Pio od dětství toužil v duši reprodukovat událost na Golgotě a Ježíš ho za to odměnil tím, že chtěl, aby lidé měli v něm znovu po tolika staletích realitu Umučení.

Když uvažujeme o kněžství P. Pia, poznáváme, že je to přesně to, co chtěl svatý Jan Zlatoustý: „Buď Boží obětí a Božím knězem, neztrácej to, co ti dala božská Autorita. Obleč se do šatu svatosti, opásej se cingulem čistoty, buď Kristem, na tvém čele ať stojí Kříž jako obrana, přitiskni na svou hruď svátost božského vědění, ať stále stoupá dým tvé modlitby, chop se meče ducha, učiň ze svého srdce oltář a obětuj tak své tělo bezpečně jako oběť, ... obětuj víru, aby byla potřena nevěra, obětuj ústa, aby ustoupila nestřídmost, obětuj oběť čistoty, aby zemřela žádostivost. Polož na oltář zbožnost, aby byla odložena bezbožnost, pozvi milosrdenství, aby byla zničena lakota; aby zmizela pýcha, je vhodné obětovat svatost: tak se tvoje tělo stane hostií, pokud nebude zraněno hrotem hříchu.“

Proč Velekněz, a tedy i P. Pio miluje mši svatou jako střed,

k němuž směřuje všechna činnost? Protože mše svatá je dokonalá oběť, je to oběť Nového zákona, ve které se Kristus mysticky obětuje pod způsobou chleba a vína rukama kněze, aby tak uznal Boží vládu a aplikoval zásluhy jeho umučení.

Jelikož P. Pio znal dobře duchovní hodnoty mše svaté, vnukal svým duchovním synům zbožnou úctu k ní a nabádal je k pokud možno co nejčastější účasti. „Každá mše svatá, které se účastníme se zbožností, působí v naší duši obdivuhodné účinky, hojné duchovní i materiální milosti, které my sami ani neznáme. Proto nešetři prostředků a obětuj je, aby ses mohl účastnit mše svaté.“

Když P. Pio při slavení mše svaté dospěl k obětování, nabylo jeho chování obzvláště vznešeného rázu a na jeho tváři se zračila současně radost i mystické utrpení. S obětováním předkládal P. Pio na oltář svou vlastní oběť víry, lásky a podřízenosti své vůle, vždy připravené obětovat se spolu se Spasitelem.

Tato oběť je nezbytná, protože Bůh musí mít plnou disponibilitu oběti, která se mu obětuje, a P. Pio kladl na oltář každý den s těmi nejlepšími vnitřními dispozicemi své ano k uskutečnění všeho odříkání, k přijetí utrpení, zkoušek a každodenní bolesti.

Když se P. Pio obětuje na oltáři, snaží se činit tak se stejnými dispozicemi a úmysly, jaké měl Ježíš na kříži: je to láska k Bohu a k bratřím, horoucí touha spasit duše, úplná odevzdanost do Boží vůle, zvláště v tom, co je bolestné. To jsou myšlenky, které prodlužují jeho mši v těchto částech mše, a mnozí to nedokážou pochopit.

Po těchto úvahách vstupuje P. Pio do společenství s Ježíšem Kristem, obětuje se mu a plod této oběti stoupá jako líbezný dým až k Bohu Otci.

Když dospěje k vlastnímu slavení Oběti, je bledý, protože podle toho, co tvrdí mystici, dochází ke „vtělení v Krista“, tj. P. Pio v sobě reprodukuje Ježíšovo umučení.

V tom okamžiku je Kristus obětí, pro kterou se v P. Piovi vytvářejí předpoklady být spoluobětí, jako je zřeknutí se vlastní vůle, každodenní odříkání, práce, nepochopení, izolace, temnoty, pokání, v souhrnu: Kříž.

Při proměňování bledost ještě vzrůstá, na čele se perli pot, protože podstupuje neviditelný zápas.

Svědkiem takového zápasu byl jeho duchovní syn. Slyšel, jak P. Pio předtím, než vyslovil konsekrační slova, opakoval: „Běž odtud pryč, běž pryč!“

Protože tento syn klečel na posledním oltářním stupni, viděl tvář P. Pia, která se zrcadlila na svatostánku. Myslel, že ta slova jsou adresována jemu a chtěl odejít od oltáře, ale ihned v něm propukla přímo bouře, aby to nedělal. Nemohl to pochopit.

Teprve po mši svaté za pomoci jiného kněze se dověděl, že P. Pio svádí před proměňováním obyčejně zápas se Satanem.

Po proměňování se oči P. Pia jeví jako přivřené, aby se plně otevřely a naplnily září světla, zatímco na jeho tváři se rýsuje radost, která vrcholí ve svatém přijímání.

Z knihy I cinque Papi di padre Pio Laurenziana - Napoli (pokračování)

Theodor Romzha se narodil 14. dubna 1911 v tehdejším Maďarsku v místě Velikij Bičkov jako syn řeckokatolika, železničního úředníka Pavla Romzhy a jeho ženy Marie. Protože v něm uzrála touha stát se knězem, poslal ho jeho biskup po skončení školního vzdělání v roce 1930 do Říma na školu Collegium Germanicum. V roce 1934 přešel Theodor na Ruský ústav a tam byl v roce 1936 vysvěcen na kněze. Jeho primiční heslo znělo: „Pane, jsem tvůj služebník, syn své služebnice“ (Ž 116,16). Do vlasti se vrátil v roce 1937 v době následujících politických převratů. Oblast, která od roku 1918 patřila k Československu, stala se v roce 1939 po rozdělení ČSR na krátkou dobu součástí Maďarska. To se týkalo i diecéze řeckokatolické církve. Ihned po návratu vykonal vojenskou službu a sloužil pak jako kaplan v několika obcích v Zakarpatské Ukrajině. V roce 1944 po smrti Alexandra Stojky, užhorodského biskupa, byl jako vzdělaný, horlivý, v politických otázkách zdrženlivý kněz jmenován biskupem. Svěcení přijal 24. 9. 1944 v katedrále v Užhorodě. V říjnu obsadila celou oblast Rudá armáda. V letácích bylo oznamováno, že tato vojenská akce má za cíl obnovit Československo podle stavu z roku 1918. Ve skutečnosti šlo o přičlenění této karpatské oblasti do SSSR. Když jedny krajské noviny bez jeho vědomí napsaly, že tuto anexi podporuje, rozhodl se, že už se neobjeví na žádném politickém shromáždění. I přes hrozby odmítl podepsat manifest o připojení Zakarpatské Ukrajiny k Sovětskému svazu.

Již v prosinci 1944 začal boj komunistické moci proti ukrajinské katolické církvi. Za podpory armády byla tato církev, která zde v době ČSR tvořila většinu, připojena k pravoslavné církvi a kostely byly obsazeny. Církev pak byla podřízena moskevskému patriarchátu. Komunistické vedení v Moskvě dospělo již v ro-

Biskup Theodor Romzha

ce 1934 k závěru, že zničení pravoslavné církve je neproveditelné. Proto byla tato církev zcela podřízena politickým cílům režimu. Stalin se pokusil církev uniátů zlikvidovat tak, že uspořádal ve Lvově (1946) a v Užhorodě (1949) pseudosynody, které se připojily k moskevskému patriarchátu. Když se ukázalo, že z kněží v těchto diecézích se k pravoslaví připojilo jen 36 % a biskup Romzha se proti těmto opatřením vehementně postavil na odpor, byl osud řeckokatolické církve zpečetěn. Odpor mohlo zlomit jen její zničení. Biskup Theodor se dověděl oklikou o encyklice Pia XII. „Orientales omnes“, která vyzývala uniáty k odvaze. Když byla výuka náboženství na školách zakázána, odvolal se biskup na Stalinem proklamovanou svobodu svědomí. Výuka byla sice trpěna „na papíře“, ale zostřílo se pronásledování zaměřené hlavně proti vzdělávání kněží. Došlo k vyvlastnění církevního

Biskup Theodor Romzha

majetku a konečně k nucenému připojení k moskevskému patriarchátu. Romzha nebyl ochoten vzdát se režimu, a tím vlastně podepsal svůj ortel.

Vražda biskupa Romzhy

Ještě před několika lety žili očití svědkové těchto událostí jako jediné historické prameny. To se změnilo v roce 1996, kdy byly zveřejněny paměti Pavla Suduplatova, který byl důstojníkem NKVD a velel protitero-

ristické jednotce uvnitř sovětského ministerstva vnitra. Ten se podílel na biskupově zavraždění. Také z dalších pramenů, jako jsou tajná akta oddělení pro kult Karpova a Polanského, vyšlo najevo, že k vyřešení „problému Romzha“ byly pro režim vhodné jakékoliv prostředky. Suduplatov uvádí, že Chruščov radil Stalinovi, aby zorganizoval jeho zavraždění. Do plánu zasvětili ministra obrany Viktora Akumova a místního velitele. První pokus selhal. Když se biskup vracel ze slavnosti posvěcení kostela, přepadlo jeho bryčku vojenské nákladní auto. Z auta vyskočili muži, povalili cestující z bryčky na zem a začali je utlučkat železnými tyčemi. Překvapil je však poštovní vůz a pachatelé z místa uprchli. Kočí svým zraněním podlehl, ostatní – kněz, dva seminaristé a biskup byli se zraněním hlavy převezeni do nemocnice v Mukačevě. Biskupův stav se očividně stabilizoval a on už pomýšlel na své propuštění z nemocnice. Ale osoby zainteresované na jeho smrti věděly o jeho uzdravení. Suduplatov sám připravil další atentát. Objednal z toxikologického oddělení NKVD ampulku jedu curare. Tuto substanci používají indiáni na otravu svých šípů a ve zdravotnictví se používala k umrtvení funkcí svalů při operacích. Pacient zůstává sice při vědomí, ale zcela ztrácí schopnost komunikace a je odkázán na umělé dýchání. Substance se pomocí enzymů odbourává a po nějaké době ztrácí účinnost a zmizí beze stop. Tato okolnost hrála roli při volbě prostředku. Pitva by mohla prokázat jako příčinu smrti embolii. Suduplatovu agentku propašoval do nemocnice vrchní lékař jako uklízečku.

U biskupa bděly ošetřovatelky, které patřily k řádu baziliánů. Ty musely na příkaz lékaře pokoj na čas opustit a agentka mohla aplikovat jed. Když se sestry vrá-

tily, slyšely, jak biskup vzdychá: „Můj Ježíši!“ a krátce nato se jeho srdeční činnost zastavila. Kněz, který ležel na sousední posteli, P. Bačinskému, neušlo, že žena držela něco biskupovi u nosu. Mezi věřícími se rychle rozšířila zpráva, že biskup byl otráven. Když chtěl ošetřující lékař podat vrchnímu lékaři zprávu o biskupově smrti, slyšel jeho poslední větu do telefonu: „Svěřenou úlohu jsem splnil.“

Příští den primář kondoloval a nařídil vystavit biskupa v klerice v kapli. Skutečnost, že pitva uvádí jako příčinu krvácení do mozku, nemusí znamenat, že dokument byl zfalšován. Je docela možné, že jed v tom okamžiku už nebyl prokazatelný.

4. listopadu 1947 se konal slavný pohřeb v katedrále v Užhorodě. I organizátor vraždy připravil oběti „poslední poctu“. Zastavil v den pohřbu provoz na železnicích a silnicích, aby věřící přišli na pohřeb pozdě. Rakev byla uložena do výklenku v kryptě a ihned zazděna. V únoru 1949 byla katedrála přisouzena pravoslavným. Mezi věřícími se rozšířila zpráva, že ostatky tajná policie v katedrále vyzvedla a odvezla na neznámé místo.

Nalezení ostatků biskupa Romzhy

V roce 1991 byla katedrála vrácena řeckokatolické církvi a začaly renovační práce na polozené budově. V roce 1996 došlo i na kryptu. 3. 6. 1998 vstoupili dva kněží do krypty. Chtěli nalézt zbytky rakev. Ve výklenku nebylo nic, jen nově zabetonovaná podlaha. Když se dále rozhlédli, našli silně zpráchnivělou rakev. Kněz našel uvnitř části parament, kosti a otevřenou lebku. Kněží neměli jistotu, či mrtvolu objevili. Pak však sestra Theofila OSBM, která biskupa ošetřovala, identifikovala jeho ostatky podle jeho chrupu.

Biskupa Romzhu prohlásil papež Jan Pavel II. v roce 2001 za blahoslaveného.

Z Leben 151 přeložil -lš-

Pán Ježíš o svých kněžích

V KNĚZI NAZÍRÁM VŠECHNA TAJEMSTVÍ

Pro věrné kněze mám vždy zvláštní něžnosti, nebeské laskání, nerosovatelné milosti a dary. Potřebuji tyto duše pro dobro druhých a pro ještě větší radost, kterou kněží mohou zajistit duším a dát mi duše, které jsou sestrami svatých kněží.

Díla Kříže* jsou díla, která přináší nejen dosti učinění, ale také útěchu, protože moji největší útěchou je mít svaté kněze, přetvořené ve mne. A jsem jist, že mi je dají, protože je chci.

Láska mého Srdce jde až za hranice toho, co může lidský rozum pochopit, protože je to láska božská.

Miluji je, jak jsem řekl, od věčnosti v lůně mého Otce, hlubokou láskou, s nepochopitelnou něžností, se vši mocí Boha Spasitele.

Jsou moji dvojím darováním: mého Otce a Ducha Svatého, kteří mě pomazali jako věčného Velekněze. Všichni závisí ode Mne a všichni jsou jedno ve Mně, který jsem jejich hlava, jejich srdce, jejich počátek a střed jejich života a konání a měl bych být samotným jejich životem.

Nikdy bych nechtěl ustát v tom, že budu říkat: moji kněží jsou pro Mne, jsou moje ruce, moji spolupracovníci, samotné moje Srdce a vztažný bod nepočítaných duší.

V knězi vidím odraz mého Otce, svatou a plodnou tkáň tohoto mého milovaného Otce. V knězi vidím sebe sama a Ducha Svatého, který je mým Duchem. V knězi nazírám všechna tajemství: tajemství Jednoty pro důvěrnost jeho bytí v Nejsvětější Trojici; tajemství Vtělení, které kněz dále uskutečňuje v každé mši; tajemství Eucharistie, které se nemůže uskutečnit bez jeho spolupráce. Konečně v něm vidím všechny svátosti a vidím svou milovanou Církev a tisíce

duší zplozených pro slávu Otce. V kněžích vidím na každém kroku sebe sama. Ale měl bych se v nich vidět takový, jaký jsem Já, Svatý mezi svatými, nikoliv deformovaný jejich hříchy.

Kněží mocí kněžského svěcení přijímají božskou pečeť, Trojice sídlí v jejich duších více než v kterýchkoliv jiných a spolupracuje s každým úkonem jejich služby.

Otec přebývá v knězi svou božskou plodností, kterou mu sděluje; přebývám v něm Já, protože Mne má reprodukovat, představovat, má být mým druhým Já před milovaným Otcem, a Duch Svatý skrze svěcení upevňuje zvláštní spojenectví s knězem a zbožšťuje všechny jeho vnitřní úkony pro dobro duší. Právě proto, že představují Mne, věčného Velekněze, je hřích kněží nesmírně těžký. Ale já bojuji všemi silami svého Srdce a se vši svou něžností. Celý život zapomínám na viny v těchto duších, jestliže v nich vidím alespoň jiskru důvěry a lásky.

Kněz nikdy není sám, protože Já jsem v něm. Toto vědomí není dostatečně oceňováno a kněží je nemají dostatečně před očima, aby se vyvarovali hříchů, aby si sami v sobě vážili důvodu této jedinečné důstojnosti. Mnozí usilují o to, aby se radovali z moji přítomnosti, ale Já sám jsem v jejich duších silou svatého kněžského zárodku mého Otce, který je činí mými, který je činí mým druhým Já. Proto v nich Otec vidí Mne, Ježíše, svého milovaného Syna.

Vzhledem ke spáse duší se jim při svěcení sděluje plodnost, tak říkajíc, více než dostatečná. Tuto Otcovu plodnost vlastním v plnosti a Duch Svatý ji rozlévá.

Duch Svatý Mne utváří s plodností Otce v duších kněží. Já v nich žiji pro Něho a oni by měli žít ve Mně.

Conchita Armida

Kdo je posvětil na kněze? Kdo dává sílu jejich slovům při proměňování?

Protože znám jediný prostředek, jak přetvořit kněze ve Mne, dříve než jsem vystoupil na nebe, slíbil jsem své Církvě to, co je největší a to nejmilovanější z toho, co jsem mohl slíbit: seslání Ducha Svatého. Prosil jsem Otce, aby na ně vylil své božské plodnosti skrze Ducha Svatého, aby vzbudil kněžská povolání zplozená z lásky, narozená z lásky, přetvořená pro Boží slávu v samotnou lásku.

Na konci časů, až Církev skončí své poslání, které jsem jí svěřil na zemi, vystoupí triumfálně na nebe, aby mi vzdala slávu spolu se všemi údy, navěky oslavenými.

Kam Duch Svatý vane, tam je věčná plodnost, protože Bůh je ve všem věčný.

Jakou něžnost Mi Otec prokázal po vykoupení a vystoupení na nebesa! Vpravdě jsem ho prosil, aby seslal mé Církvě svého Ducha, aby ji vedl a těšil, a On seslal Ducha nejen jako ovoce mé prosby, ale poslal ho mým jménem, jako můj dar Církvě a lidstvu, dar získaný mou krví a mým životem. V láskyplném lůně Trojice se ustavičně uskutečňuje závod mezi Láskou a Láskou, mezi Štěrností a Štěrností. Seslal jsem světu Ducha Svatého ve jménu mého Otce a tento nejsvětější Otec ho seslal mým jménem jako nejvyšší cenu Vykoupení vtěleného Slova. Tak se uskutečňuje všechno to, co se týká lásky mezi Otcem a Synem, mezi Synem a Otcem,

kteří si podávají vyznání lásky, tuto vůli sjednocující Boží vůle v Duchu Svatém.

A z toho vyplývá další věc: Boží přízeň je věčná a je součástí božské podstaty, která nemá počátek ani konec. Duch Svatý nepřišel pro jeden den, nepřišel pro určitý čas, ani jen pro staletí a věky, ale zůstane v Církvě věčně. Jak to bude možné, když tento svět skončí? Je to proto, že Církev neskončí nikdy. Skončí na zemi její spasilné poslání s poslední duší, která opustí tento svět; ale ona bude trvat v nebi věčně a bude Mi vzdávat slávu ve svých spasených dětech.

Tak působí Bůh ve svých dílech: nerozděluje je, neruší, ale dává jim trvat věčně. Protože všechno to, co pramení z Něho, nese vznešenou pečeť Trojice, něco z jeho nekonečného a věčného Bytí, je to rozproštění jeho věčné stability, nenarušitelné, nepostřehnutelné, neměnné.

Kéž by člověk mohl pochopit a myslet ne pouze na něco, ale na všechno, co je v něm samém věčného, v jeho těle, jeho duši!

Otec dal Duchu Svatému svobodu vylévat své poklady do stvořené duše jeho vtěleného Slova a má zalíbení ve svém nade vše milovaném Synu, který je s Ním jedno mocí stejného božství. S jakým zalíbením na Mne shlížel v jednotě Ducha Svatého během mého pobytu na této zemi!

Nitro mého lidství žilo v extázi a kontemplaci blaženého patření, které rozšiřovalo mého ducha v lásce a slévalo se s horoucím centrem, které přitahuje a sjednocuje, s Trojicí. Mé lidství nemělo vedle sebe jen jednoho anděla, ale celý pluk, který Mě obklopoval a klaněl se božství spojenému s mou lidskou přirozeností. Tito andělé se klaněli v Bohu-Člověku neprobadatelným plánům Trojice a obdivovali a uctívali mé plány spásy.

Proč Bůh-Člověk potřeboval, aby měl pomoc, když byl Bůh, když jeho tělo bylo zbožštěné? Protože ze svého dobrovolného obětování byl předmětem smutných lidských potřeb.

Obětoval jsem se zcela a čistě Otcí skrze Ducha Svátého. I jako člověk jsem miloval tohoto Ducha Svátého a s ním jsem miloval Jeho a milovaného Otce. A jakou láskou by mohlo vtělené Slovo milovat, ne-li stejnou láskou, která je spojujícím a věčným centrem mezi Otcem a Synem?

Jakou láskou bych mohl milovat padlé lidstvo, které jsem přišel vykoupit, ne-li Láskou božskou, s Duchem Svátým, který byl ve Mně jako v Bohu i jako v člověku?

Tato božská Láska Mě pudila, abych se obětoval Otcí jako oběť a abych se obětoval člověku v dobrovolném sebeobětování. Tato nekonečná láska, která Mě utvářela, pronikala, postupovala, která byla součástí mého Bytí a mého života, Mě přivedla z nebe na zem, z Kříže na oltáře, z oltářů na nebe, abych korunoval svou Církev a seslal na ni Ducha Svátého.

Jestliže jsem Láska, co jiného jsem mohl dát než samotnou moji lásku, Ducha Svátého, sebe sama, trpícího a milujícího Vykupitele?

Jen tato nekonečná a věčná láska mohla otevřít nebe, věčné a nekonečné.

Kéž by všichni moji kněží byli láska! Kéž by dosáhli, aby veškerá jejich radost na zemi spočívala v jediné oběti v lásce spojené se Mnou, byli ve Mne přetvořeni! Ale kdo může dělat tyto zázraky lásky, ne-li sama Láska?

* Řeholní společnosti založené Conchitou Armidou.

(Pokračování)

*Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 123-127
Přeložil -lš-*

JAK JE TOMU S BRATRSTVEM SVATÉHO PIA X.?

Vatikan vydal prohlášení, které uvádí na pravou míru různá vyjádření a dohady týkající se Bratrstva svatého Pia X. Trestem exkomunikace byli v roce 1988 postiženi pouze čtyři biskupové bratrstva, a to z toho důvodu, že je vysvětlil arcibiskup Lefebvre bez souhlasu papeže. Nikdy tedy nebylo exkomunikováno celé bratrstvo a jeho členové. Důvodem exkomunikace není odmítnutí Koncilu, ale nezákonná biskupská ordinace. Uznání nauky Koncilu a učitelského úřadu papežů není proto podmínkou pro zrušení exkomunikace, ale pro budoucí zařazení bratrstva do církevních struktur.

Naši povinnosti nyní je nikoliv odsuzovat a kritizovat, ale vroucně se modlit, aby „Pán osvětlil cestu Církve“, a podporovat nástupce svatého Petra v jeho obtížném úkolu a přispívat tak k tomu, aby „v Církvi rostla jeho úloha jako strážce jednoty“.

ODMÍTNUTÁ KRITIKA

Vatikan jednoznačně odmítl zcela nepodloženou kritiku, kterou na adresu papeže Benedikta XVI. vyslovila německá kancléřka Angela Merkelová. Merkelová si dovolila vytýkat papeži, že zrušením exkomunikace biskupa Williamse podporuje popírání holokaustu. Odsouzení se dostalo Merkelové i od eichstädtského biskupa Hankeho a od prof. Huberta Windische z univerzity Freiburg.

PADAJÍ MASKY

Jmenování nového světicího biskupa v Linci Gerharda Wagnera vyprovokovalo vídeňského teologa Paula Zulehnera k tak nehorázně kritice papeže, že ho musel postavit na pranýř biskup Egon Kapellari. Zulehner označil papežovo rozhodnutí za „církevně politicky falešné a pastoračně nanejvýš škodlivé“. Je to prý „signál k sebezničení“. Pa-

pež podle něho nastoupil „neblahý kurz doprava“.

Kapellari prohlásil, že postoje Zulehnera a jemu podobných již dlouho poškozují dobrou pověst církve v Rakousku. (Vídeňský pastorační teolog má své přívržence i v pražských kruzích – pozn. red.)

TURECKO POTŘEBUJE TURECKÉ KNĚZE

Předseda turecké biskupské konference Luigi Padovese vyzval katolickou menšinu v Turecku, aby vyšla z anonymity. Tato menšina potřebuje v Turecku právní uznání a svůj kněžský seminář. Křesťanství v Turecku musí být turecké, aby nebylo chápáno stále jako cizí těleso.

ODSOUZENÍ KŘESŤANŮ

Soud v Egyptě odsoudil šest koptických křesťanů ke třem letům nucených prací. Provini-li se tím, že v době ramadánu otevřeli svou kavárnu. Policie je při zatýkání hrubě ztloukla a kavárnu zpustošila. Obvinila křesťany z „napadení veřejného činitele“.

JUBILEJNÍ ROK SALESIÁNŮ

Hlavní představený salesiánů Dona Boska Pascal Chávez Villanueva zahájil 31. ledna v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů v Turíně Jubilejní rok u příležitosti 150. výročí založení Kongregace svatého Františka Saleského, která byla založena v Turíně v roce 1859. Kongregace má dnes na celém světě více než 16 000 členů.

STAV RUSKÉHO PRAVOSLAVÍ

Za 18 let patriarchátu zesnulého Alexeje II. byla sociální situace v Rusku neutěšená. Dvě třetiny manželství se rozpadly, třetina dětí skončila potratem. Patriarcha však mohl být svědkem rostoucího zájmu o náboženství. Podporoval všechny instituce, které mohou přispět k etickému konsenzu v zemi. Od roku 1990

se počet pravoslavných ztrojnásobil a vzrostl tak na 100 milionů. K pravoslaví se hlásí 73 % obyvatelstva. Počet klášterů se ztrojnásobil (z 21 v roce 1988 na 73 v roce 2007). Církev má nyní 87 vzdělávacích středisek a 35 seminářů s velkým počtem seminaristů. V roce 1988 bylo seminářů resp. akademii jen 5. Počet kněží vzrostl 4x na 27 900. Zdvojnásobil se i počet diecézí, kterých je nyní 147. Je to tedy vývoj, který kontrastuje s církevní situací na Západě.

VĚTŠINA PROTI POTRATŮM

58 % obyvatel USA odmítá kurz prezidenta Obamy ve věci potratů. Prokázal to průzkum Gallupova ústavu. Prezident chce krajně liberalizovat potratové zákonodárství a podporovat finančně mezinárodní organizace, které prosazují nebo nabízejí potraty.

POLITICKÁ STRANA RODINA

Ve Švýcarsku byla založena nová politická strana Rodina. Zakladatelem je René Bertschinger, otec čtyř dětí. Strana chce podle švýcarské ústavy chránit zájmy rodičů a dětí a společného soužití. Chce přivést k jednomu stolu rodiče, aby se angažovali za své důstojné postavení ve společnosti.

PŘÍSAHA HASIČŮ

Hasiči státu Vatikán poprvé ve své 200 let staré historii skládali veřejně sluzební přísahu. Po mši svaté ke cti své patronky svaté Barbory složilo dvanáct nových příslušníků sluzební přísahu. Oddíl vatikánských hasičů čítá 30 členů. Historie vatikánských hasičů sahá do roku 1810. Prvními hasiči byli Francouzi, kteří tehdy obsadili Řím. Vzorem jim byli pařížští Sapeurs-Pompiers. V tomto roce mají za sebou na šest set zásahů, ale veřejnost je o nich málokdy informována.

Kath-net

odsoudil k smrti stětím, které bylo provedeno hned nato (srov. 9,5). Datum smrti se různí již v antických pramenech, které ho kladou mezi pronásledování, které rozpoutal sám Nero po požáru Říma v červnu 64, a posledním rok jeho vlády, tj. rok 68 (srov. Jeroným De viris III. 5, 8). Výpočet závisí na chronologii Pavlova příchodu do Říma, to je věc diskuse, kterou zde nemůžeme otevřít. Další tradice upřesňuje dva jiné prvky. Jeden, více legendární, je ten, že k mučednictví došlo u Aquae Salviae, s trojím odskokem hlavy, z nichž každý způsobil, že vytryskl pramen vody, a proto se toto místo dodnes jmenuje Tři studánky (Atti di Pietro e Paolo dello Pseudo Marcello z 5. století). Jiný v souladu se starým již zmíněným svědectvím kněze Gaia říká, že jeho pohřeb se konal nejen mimo město „... na druhé míli na Via Ostiense“, ale přesně „na statku Luciny“, která byla bohatou křesťanskou matronou (Passione di Paolo dello Pseudo Abdia z 4. století). Zde ve 4. století císař Konstantin vybudoval první kostel, později značně rozšířený mezi 4. a 5. stoletím císaři Valentiniánem II. a Theodosiem a Arkádiem. Po požáru v roce 1800 byla vybudována současná bazilika Svatého Pavla za hradbami.

V každém případě postava svatého Pavla nabývá velikosti jak za jeho pozemského života, tak za jeho smrti; zanechal totiž mimořádné duchovní dědictví. Také on – jako skutečný Ježíšův učedník – se stane významným protivěnovstvím. Zatímco tzv. „ebionité“ – jeden židovsko-křesťanský proud – ho pokládají za odpadlíka od mojišského zákona, již v knize Skutků apoštolů se objevuje velká úcta k apoštolu Pavlovi. Chtěl bych nyní odhlédnout od apokryfní literatury, jako jsou Akta Pavla a Tekly a apokryfní sbírka dopisů mezi

apoštolem Pavlem a filozofem Senekou. Důležité je konstatovat především, že listy svatého Pavla velice brzy vstoupily do liturgie, kde struktura prorok – apoštol – evangelium je určující pro liturgii slova. Tak díky této „přítomnosti“ v liturgii Církve se Apoštolovo myšlení stává rychle duchovní potravou věřících všech dob.

Nevyčerpatelný zdroj pro všechny

Je zřejmé, že se církevní Otcové a pak všichni teologové sytili listy svatého Pavla a jeho spiritualitou. Zůstal tak během staletí až do dneška pravým učitelem a apoštolem národů. První patristický komentář, který se nám zachoval o knize Nového zákona, je od velkého alexandrijského teologa Origena, který komentuje Pavlův list Římanům. Tento komentář se bohužel zachoval jen zčásti. Svatý Jan Zlatoústý kromě komentářů k jeho listům napsal sedm památných oslavných řečí. Svatý Augustin mu vděčí za rozhodující krok svého obrácení a vrací se k Pavlovi po celý svůj život. Z tohoto trvalého dialogu s Apoštolem vznikne velká teologie katolická a také protestantská všech dob. Svatý Tomáš Akvinský nám zanechal krásný komentář Pavlových listů, který představuje vyvrážený plod středověké exegeze. Opravdový rozvoj se projevil v 16. století s protestantskou reformací. Rozhodující moment Lutherova života je tzv. „zážitek ve věži“ (1517), kdy v jediném okamžiku našel novou interpretaci Pavlovy nauky o ospravedlnění. Je to interpretace, která ho osvobodila od skrupulí a úzkostí jeho předchozího života a dala mu novou, radikální důvěru v Boží dobrotu, která odpouští bezpodmínečně. Od toho okamžiku Luther ztotožnil židovsko-křesťanský legalismus, který Apoštol odsoudil, s řádem života katolické církve.

Církev se mu tedy jevila jako výraz otroctví zákona, proti kterému se stává svoboda evangelia. Tridentýský koncil (1545–1563) hlubokým způsobem interpretoval otázku ospravedlnění a našel v linii celé křesťanské tradice syntézu mezi zákonem a evangeliem v souladu s poselstvím Písma svatého čteného v celé jeho celistvosti a jednotě.

19. století, které přijalo lepší stránku osvícenského dědictví, poznalo nové oživení pavlovské nauky, nyní především v rovině vědecké práce rozvinutím historicko-kritické interpretace Písma svatého. Pomiňme nyní fakt, že i v onom století, podobně jako ve 20. století se vynořilo skutečné a opravdové očerňování svatého Pavla. Myslím především na Nietzscheho, který se vysmíval teologii pokory svatého Pavla a stavěl proti ní svou teologii člověka silného a mocného. Proto to pomineme a podíváme se na podstatný proud nové vědecké interpretace Písma svatého a nový paulinismus onoho století. Zde je zdůrazněna především ústřední myšlenka v Pavlově pojetí svobody: v něm vidíme srdce pavlovského myšlení, jak to ostatně vyušil již Luther. Nyní totiž byl pojem svobody přepracován v souvislosti s moderním liberalismem. A pak je zdůrazněn silně rozdíl mezi hlásáním svatého Pavla a hlásáním Ježíšovým a svatý Pavel se jeví jako nový zakladatel křesťanství. Pravdou je, že u svatého Pavla je centralita Božího království, která je určující pro Ježíšovo hlásání, přetvořena na centralitu christologie, jejímž určujícím bodem je velikonoční tajemství. A z velikonočního tajemství vyplývají svátosti křtu a Eucharistie jako trvalá přítomnost tohoto tajemství, z níž roste Kristovo Tělo, buduje se Církev. Ale řekl bych, aniž bych nyní zacházel do podrobností, že právě v nové centralizaci christologie

se uskutečňuje Boží království. Stává se konkrétní, přítomné, působící autentické hlásání Ježíše. Viděli jsme v předchozích katechezích, že právě tato Pavlova novota je nejhlubší věrností Ježíšovu hlásání. V pokroku exegeze, především v posledních dvou letech, rostou také konvergence mezi exegezí katolickou a exegezí protestantskou a usku- tečňuje se tak významný konsensus právě v bodě, který dal vznik největšímu historickému disentu. Je zde tedy velká naděje pro více ekumenismu, tak ústřední pro II. vatikánský koncil.

Pavlovská společenství

Krátce bych se chtěl ještě zmínit o různých hnutích vzniklých v moderní době uvnitř katolické církve, která se dovolávají jména svatého Pavla. Tak vznikla v 16. století „Kongregace svatého Pavla“ řečená barnabité, v 19. století „Misionáři svatého Pavla“ neboli pauláni a ve 20. století polyedrická „Pavlova rodina“, založená bl. Jakubem Alberionem, nemluvě o sekulárním institutu Společnost svatého Pavla. Shrnuto, postava apoštola a nesmírně plodného a hlubokého křesťanského myslitele nepřestává před námi zářit a ze sblížení s ní může každý z nás čerpat užitek. V jedné ze svých oslavných řečí nastolil svatý Jan Zlatoústý originální přirovnání mezi Pavlem a Noem a vyjádřil se takto: Pavel „nestloukal prkna, aby zhotovili archu, spíše, místo aby spojil dřevěné desky, složil listy, a tak vytrhl z potopy ne dva, tři nebo pět členů vlastní rodiny, nýbrž celé společenství, které už už mělo zahynout“ (Pagneg. 1,5). Právě toto může udělat apoštol Pavel ještě teď a vždy. Čerpat z něho, jak z jeho apoštolského příkladu, tak z jeho nauky, bude vždy stimulem, ne-li zárukou pro konsolidaci křesťanské identity každého z nás a pro omlazení celé Církve.

L'Osservatore Romano
5. 2. 2009

Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

tu původní starozákonní. Ta se stala nepopulární, ačkoliv se dříve používala po dlouhá staletí. Je to snad proto, že může dnešnímu člověku připadat poněkud zastaralá? Nicméně když se nad ní opravdu zamyslíme, zjistíme že má v sobě silný duchovní náboj, který jí právě v dnešní době doporučuje jako velmi aktuální. Obsahuje navíc i výraznou a působivou motivaci k včasnému obrácení a pokání.

Současná kultura a pseudo-kultura vede člověka k tomu, aby hlavní pozornost věnoval sobě, nikoliv však své osobě a své duši, ale především svému tělu. Všemi prostředky mu prezentuje top-modely, idoly krásy, zdraví, stylu, postavy, módy, sexu, nabízí mu k tomu všechny možné wellnes a fitness techniky, zaplavuje ho cvičením, ličením, parfémami a dietami, poradnami a horoskopy. Tělo se stává novou modlou. Není právě takto poblázněnému a zaslepenému člověku potřeba postavit před oči nevyhnutelnou skutečnost: *Pamatuj, človče, že jsi jen prach a v prach se obrátíš?* Jsou to závažná slova, která řekl Stvořitel člověku na samém počátku jeho dějin. Jsou to slova, která ho jednou provždy zbavují iluze, že si zde na zemi bude moci vybudovat svůj ráj. Všechna přitažlivost, vnější vzhled, se skutečně rozpadne a ztrouhne. Nic člověku nepomůže, ani když se bude snažit oddálit tuto myšlenku a odstranit ze svých očí všechny připomínky toho, co ho jednou nenávratně čeká a co výmluvně připomínaly nápisy na hřbitovní bráně: - Byl jsem tím, čím jsi ty. Ty budeš tím, čím jsem já. (Tu fui, ego eris.)

Připomínka smrti by pro žádného křesťana neměla být něčím nepřijemným. Naopak, je to myšlenka na vzácný okamžik, ke kterému má směřovat všechno jeho celoživotní snažení. Návrat do Otcova domu je hlavní a konečný smysl našeho života. Pro většinu světců je prá-

vě den jejich smrti dnem jejich oslavy, kdy dosáhli konečného vítězství. Co pomůže člověku, kdyby získal celý svět, ale neuspěl při tomto svém posledním a rozhodujícím auditu?

Každý večer, kdy se věřící klade k odpočinku, je pro něho příležitostí, aby si živě uvědomil, že jednou ulehne a již nevstane, a proto se vždy znovu ptá sám sebe, zda by tak, jak právě je, s aktuálními vztahy k Bohu, ke všem lidem a k věcem mohl předstoupit před spravedlivého Soudce. Kdo si přitom navykl na určitou modlitbu pro onu rozhodující chvíli, připraví si tak i pro případ náhlé a překvapující smrti velmi cennou duchovní pohotovost.⁽¹⁾ Pro toho, kdo si na takovou večerní připomínku poslední cesty k Otci ještě nezvykl, může to být velice prospěšné každodenní postní cvičení, které mu pak jistě zůstane vlastní na celý zbytek života.

Jestliže je ona tolik přeceňovaná tělesná schránka určena nejdříve k tak žalostnému zániku, neznamená to ovšem, že by člověku nebylo dáno naplnit svou touhu po kráse, vznešenosti a důstojnosti. Naopak. Ta může být naplněna měrou nejvyšší. Jeho „modelem“ je přece sám Bůh. Zatímco všechny idoly z obrazovek, časopisů a estrádních pódii pro člověka nehnu ani prstem, sám Boží Syn přijal lidskou podobu a přirozenost, aby se stal pro člověka nejen vzorem hodným k následování, ale vůdcem, bratrem, který touží všechny přivést osobně k nejvznešenější podobě, kráse a nejvyšší důstojnosti Božích dětí. Chce je učinit sobě podobnými, aby s Bohem a v Bohu měli účast na jeho blaženosti. Kéž by se propagací této pravé krásy a opravdové zdatnosti, této kultury života dostávalo takové publicity, jak je tomu u dočasných hvězd tohoto světa.

Ze slov, jimiž nám sám Pán (str. 10) dává nahlédnout do tajemství vnitřního Božího života,

poznáváme, že Bůh má jeden jediný motiv všeho svého konání, a to je láska. Tak jako sám v sobě žije jen a jen láskou, tak také cokoli koná, všechno koná jen z lásky. To ovšem znamená pro člověka, že má jen jednu možnost, jak se stát Bohu podobným: osvojit si jeho jedinou motivaci a konat všechno jako On: z lásky. V tom je celý Zákon i proroci.

To se může někomu zdát na první pohled nemožné. Nicméně všechno, co děláme bez lásky, i kdyby nás to stálo mnoho obětí, nebude mít pro nás žádnou cenu, a pokud to budeme konat dokonce proti lásce, bude nám to ke škodě a k neštěstí. Na druhé straně se před námi otevírá nesmírná možnost: i ten nejobyčejnější, nejvšednější skutek, vykonaný z opravdové lásky k Bohu a bližním, nabývá pro svou podobnost, shodu a spojení s Božím způsobem jednání nepředstavitelné hodnoty a důstojnosti. Tyto trvalé úkony lásky jsou důležité nejen pro náš osobní duchovní život, ale jsou významné i pro církev a svět, aby k nebi nestoupaly jen vzdechy a žaloby utlačovaných a zabíjených, ale i oběti milujících.

Současný svět se ohání láskou na každém kroku, domnívá se, že ji zbavil všech pout a omezení a učinil si z ní zdroj nejvyššího potěšení a rozkoše. Ale tato ideologie se v praxi nijak nepotvrzuje. Nikdy nebylo tolik nešťastných, nespokojených a zoufalých jako nyní, protože mají „lásku“ všude, jen ne v srdci, kde přetrvává a narůstá úplný opak lásky – sobectví. Sobectví patřilo kdysi k negativním vlastnostem některých jedinců. Dnes patří k obecným rysům moderní společnosti. Všeobecné a už zcela samozřejmé sobectví je ovšem také nejhlubším kořenem všech současných a stále rostoucích problémů: selhává jako hlavní hybná páka současného kapitalistického systému, protože jeho nenasytnost se stala neúnosnou a nekontrolovatel-

nou. Selhalo v politice, protože z ní učinilo kolbiště soukromých a skupinových zájmů, učinilo ji neschopnou dohody a spolupráce. Selhalo v soukromém životě, protože rozvrátilo rodinu jakožto jediný přirozený základ společnosti.

Barometrem sobectví jsou smutné případy, jako je osud Eluany Elgaro, která podobně jako před časem Terry Schiavo ležela po automobilové nehodě 17 let v kómatu a její otec žádal, aby ji nechali zemřít hladem a žízni. Prohlásil, že pro něho zemřela v den nehody před 17 lety. Z 5800 dotázaných 60 % s otcem souhlasilo, 40 % nesouhlasilo. To, co je pro lásku zcela samozřejmé, se pro sobectví stává právním problémem. V soudní porotě i ve vládě rozhodovali ti, kteří patří k oné šedesátiprocentní většině. Eluana nám nemohla nic říct. Nevíme, co cítila, co prožívala. Víme, že byla žijící člověk, jedna z nás, kterou postihlo neštěstí. Patřila k našim milovaným sestřím, kterou jsme nemohli poslat ze svého rozhodnutí na smrt. Ale těch, kteří takto smýšlejí, v tomto sobectvím prosyceném světě stále více ubývá.

Lásku neosvědčujeme líbeznými zážitky, ale obětmi. Nenahraditelná je škoda každého skutku, který nevykonám z lásky. Zdravý smysl Božího lidu pro víru to ví velice dobře. Proto si nejvíce váží těch světců, kteří z celého svého života udělali jednu velikou oběť lásky: P. Pia a Matky Terezy. Vstupme do postní doby s pevným heslem: „Bez lásky ani krok“, aby tam, kde se rozmohlo sobectví, v ještě větší míře rozkvetla láska.

-š-

⁽¹⁾ Don Bosco učil své chlapce této modlitbě: *Ježíši, Maria, Josefe, vám věnuji srdce své u duši svou. Ježíši, Maria, Josefe, stůjte při mně v posledním boji. Ježíši, Maria, Josefe, kéž duše má v pokoji s vámi odejde!*

Pondělí 23. 2. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Kongregácia Najsvätejšieho Vykupiteľa - Redemptoristi **8.35** Kilaua Kráter, Ohnivý kaňon, Národní park Petrified Forest **9.05** Společenství - Mons. Jan Graubner **10.05** Po stopách Ježíše Krista (3) **10.30** Druhé čtení **11.00** PVM - Jan Rajnoch (1) **11.45** Senzačné zážitky klokana Hopíka (7) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Havaj **13.00** Beethovenův Hradec **14.00** Na koberečku (57) **14.20** Osmá barva duhy (P) **14.50** Celosvetová letná speciální olympiáda 2007 **15.05** Mexiko **15.55** Elektronická kazatelna **16.15** H2Onews **16.25** V Božích rukou (P) **17.00** NOEparáda (L) **17.20** Kinematograf múz: Paměť **18.15** Poézia v obraze - Lubomír Rapoš **18.25** Plavání kojenců a batolat **18.35** Malé biblické příběhy (1) **18.45** H2Onews **19.00** Modlitba se zpěvy Taizé (L) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Chile a Patagonie **20.40** Na koberečku (58) **20.55** V posteli (chit-chat) - 4. díl **21.45** Teologie těla v učení Jana Pavla II. - Mgr. Karel Skočovský **23.10** Beethovenův Hradec **00.05** H2Onews **00.15** Poslech Radia Proglas.

Úterý 24. 2. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.15** Hlubinami vesmíru **8.55** Na koberečku (58) **9.10** Pro vita mundi **9.50** Čtete z křesťanských periodik **10.00** Česko-německé smíření **11.30** Pro zdraví **11.40** Malé biblické příběhy (1) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Kaemika corni **13.15** Soucitná srdce **13.25** Zpravodajské Noeviny **13.30** Putování Modrou planetou **14.05** Poézia v obraze - Lubomír Rapoš **14.20** Děti pomáhají dětem **14.55** Čtete z křesťanských periodik **15.05** 6 Gamblers **15.25** Octava dies **15.55** Elektronická kazatelna **16.15** Zpravodajské Noeviny **16.20** Guatemala **17.00** Říkají to filmem - Bohumil Miša Kheil **17.45** V Božích rukou **18.15** Dětská televize (P) **18.35** Malé biblické příběhy (2) **18.50** Island **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Bez hábitu (P) **21.10** Po stopách Ježíše Krista (3) **21.40** Zpravodajské Noeviny **21.50** Osmá barva duhy **22.20** Octava dies **22.50** Česko-německé smíření **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

Středa 25. 2. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.10** Zpravodajské Noeviny **8.20** Putování Modrou planetou: Chile a Patagonie **9.00** V Božích rukou **9.30** Pro vita mundi - Jan Rajnoch (1. část) **10.05** Elektronická kazatelna **10.30** Modlitba se zpěvy Taizé **11.30** Osmá barva duhy

11.55 Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Plavání kojenců a batolat **12.15** Havaj **13.10** Bez hábitu **14.15** Poézia v obraze **14.30** Island **15.30** Zlatá dychovka **16.00** Mše svatá Popeleční středy **17.30** GOODwillBOY (P) **18.00** NOEparáda (18) **18.20** Zpravodajské Noeviny **18.35** Malé biblické příběhy (18) **18.45** Děti pomáhají dětem **19.25** Elektronická kazatelna **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Z hora dané - Ján Jurák (P) **20.35** Říkají to filmem - Bohumil Miša Kheil (P) **21.20** Zpravodajské Noeviny **21.30** Geriatria (P) **21.35** Hlubinami vesmíru s Mgr. Antonínem Vítkem **22.15** Křížová cesta (Austrálie) **23.50** H2Onews **00.00** Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 26. 2. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.10** Zpravodajské Noeviny **8.20** Po stopách Ježíše Krista (3) **8.50** Teologie těla v učení Jana Pavla II. - Mgr. Karel Skočovský **10.15** Kinematograf múz: Paměť **11.10** Čtete z křesťanských periodik **11.20** NOEparáda (18) **11.45** Malé biblické příběhy (18) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Agua Azul, Kapský poloostrov, Everglades **12.40** Pro zdraví **12.50** Elektronická kazatelna **13.10** Osmá barva duhy **13.40** Chile a Patagonie **14.20** GOODwillBOY **14.50** NOEparáda (18) **15.10** Dětská televize **15.35** Hlubinami vesmíru **16.15** Zpravodajské Noeviny **16.20** Říkají to filmem - Bohumil Miša Kheil **17.05** PVM - Jan Rajnoch (1) **17.45** V Božích rukou **18.15** Soucitná srdce **18.25** Děti **18.35** Malé biblické příběhy (19) **18.45** Na koberečku (58) **19.00** V posteli (chit-chat) - 4. díl **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Cesta k andělům - David Vávra (P) **20.45** Zpravodajské Noeviny **20.55** Společenství - Mons. Jan Graubner **21.55** 6 Gamblers **22.05** Po stopách Ježíše Krista (3) **22.30** Česko-německé smíření **00.00** Zpravodajské Noeviny **00.10** Poslech Radia Proglas.

Pátek 27. 2. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Zpravodajské Noeviny **8.15** Kinematograf múz: Paměť **9.10** Elektronická kazatelna **9.35** Bez hábitu aneb Magazín o rádech, komunitách a hnutích **10.40** Manu, Pohří Atlas, Yosemite národní park **11.10** Octava dies **11.40** Malé biblické příběhy (19) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Říkají to filmem - Bohumil Miša Kheil **12.50** Collegium orientale **13.10** V Božích rukou **13.40** Pro vita mundi - Jan Rajnoch (1) **14.20** Agua Azul, Kapský poloostrov, Everglades **14.50** Zpravodajské Noeviny **15.00**

Křížová cesta (Austrálie) **17.00** Česko-německé smíření **18.35** Malé biblické příběhy (20) **18.45** Cesta k andělům (4) **19.30** Celosvetová letná speciální olympiáda 2007 **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Rodina dnes (Kulatý stůl) (L) **21.45** Po stopách Ježíše Krista (3) **22.10** H2Onews **22.20** Teologie těla v učení Jana Pavla II. - Mgr. Karel Skočovský **23.45** H2Onews **00.00** Poslech Radia Proglas.

Sobota 28. 2. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.20** NP Joshua Tree, Etosha, NP Capitol Reef **8.45** Čtete z křesťanských periodik (P) **8.55** Dětská televize **9.20** Děti **9.35** Dva králové v jednom království **10.00** GOODwillBOY **10.30** NOEparáda **10.50** Na koberečku (58) **11.10** Osmá barva duhy **11.40** Malé biblické příběhy (20) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Angelus Domini **12.05** Collegium orientale **12.30** Starý Židovský hřbitov v Praze **13.00** H2Onews **13.15** Kaemika corni **14.25** Bez hábitu **16.10** Island **17.10** Hlubinami vesmíru **17.55** Z hora dané - Ján Jurák **18.35** Malé biblické příběhy (21) **18.45** Zpravodajské Noeviny **18.55** V Božích rukou **19.25** Druhé čtení (P) **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Po stopách Ježíše Krista (4) (P) **20.35** 12 podmínek k dědictví **22.25** Milosrdný otec - Mons. František Václav Lobkowicz **23.25** Druhé čtení **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

Neděle 1. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.15** Evangelium (P) **8.25** Brazílie - Volání Boha **8.50** Agro Palkovice jak je možná neznáme **9.00** Na koberečku (58) **9.15** Z hora dané - Ján Jurák **10.25** Evangelium **10.30** Mše svatá s farností Dolní Němčí (L) **11.30** Čtete z křesťanských periodik **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.15** Zpravodajské Noeviny **12.50** Antonín Dvořák: Kouzlo Českého ráje **13.50** Evangelium **14.00** Soucitná srdce **14.10** Děti **14.25** Milosrdný otec **15.25** Z hora dané - Ján Jurák **15.55** Zlatá dychovka **16.25** GOODwillBOY **16.55** Železná koruna (P) **17.25** NOEparáda (18) **17.45** Celosvetová letná speciální olympiáda 2007 **18.00** Děti pomáhají dětem **18.35** Island **19.25** Po stopách Ježíše Krista (4) **19.55** Evangelium **20.00** Z pokladů duše **20.05** Octava dies (P) **20.35** Flauto colorato **21.35** Osmá barva duhy **22.05** V Božích rukou **22.20** Druhé čtení **22.45** Česko-německé smíření **00.15** Zpravodajské Noeviny **00.50** Poslech Radia Proglas.

Celorepublikový POCHOD PRO ŽIVOT 2009 se uskuteční 28. března v Praze. Vzhledem k poslednímu společnému pastýřskému listu českých a moravských biskupů k bioetickým otázkám bude tento rok program zaměřený více modlitebně. Před vlastním Pochodem pro život bude ve 13 hodin sloužena mše svatá v kostele sv. Jiljí v Husově ulici v Praze 1 s úmyslem za všechny zraněné v souvislosti s umělými potravy a za děti při nich zabitě. Po mši svatě projde průvod přes Staroměstské náměstí směrem k Václavskému náměstí. U sochy sv. Václava bude Pochod pro život zakončen Svatováclavským chorálem. V případě jakýchkoli dotazů nás můžete kontaktovat na adrese: Hnutí Pro život ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5 • e-mail: info@prolife.cz.

BENEDIKT XVI. ČESTNÝM OBČANEM MARIAZELL

Poutní místo Mariazell jmenovalo Benedikta XVI. svým čestným občanem. Papež poděkoval za tuto poctu, které si velice cení. „Raduji se, že jako občan Mariazell mohu bydlet tak blízko Matce Boží. S největší pravděpodobností již v tomto životě tam nebudu moci fyzicky putovat, ale opravdu tam bydlím a ve vzpomínkách se tam zastavuji, protože cítím, jak nás zde Matka Boží potkává a svádí nás dohromady.“

PAPEŽ NA YOU TUBE

Kanál videoklipů You Tube bude nyní obsahovat i videozáznamy z Vatikánu. K vidění jsou denně na adrese www.youtube.com/vatican s doprovodným textem v angličtině, španělštině, němčině a italštině. Délka klipů bude asi 2 minuty.

Kath-net

DUCHOVNÍ CVIČENÍ NA VELEHRADĚ 2009

1. 3. – 6. 3. Kněžské exercicie P. V. Málek
5. 7. – 10. 7. Kněžské exercicie Mons. K. Herbst
18. 10. – 23. 10. Kněžské exercicie „Boží dar“
P. V. Kodet, OCarm.

8. 11. – 13. 11. Kněžské exercicie
15. 11. – 20. 11. Kněžské exercicie „Boží dar“
P. V. Kodet, OCarm.

4. 9. – 8. 9. Duchovní cvičení pro vysokoškolačky
P. M. Altrichter, SJ

24. 9. – 28. 9. Ignaciánské exercicie pro všechny
P. J. Čupr, SJ

13. 10. – 17. 10. Exercicie s Pannou Marií
P. J. Hladiš, SJ

23. 10. – 25. 10. Víkend pro seniory (Centrum pro rodinu)
P. S. Peroutka, SJ

25. 10. – 28. 10. Duchovní cvičení pro všechny
P. M. Kabrda, SDB

28. 10. – 31. 10. Duchovní cvičení pro akolyty a past. asistenty
P. P. Vaculík, SDB

5. 11. – 8. 11. Ignaciánské exercicie pro všechny
P. S. Peroutka, SJ

29. 11. – 3. 12. Adventní duch. cvi. pro všechny
P. A. Dabrowski, OFM

3. 12. – 6. 12. Duchovní cvičení pro manžele
Mons. V. Šíma

30. 12. – 1. 1. 2010 Duchovní cvičení formou večera
P. Š. M. Filip, OP

Bližší informace naleznete na www.stojanov.cz. Přihlášky posílejte na adresu: Římskokatolická duchovní správa Stojanov, Salašská 62, 687 06 Velehrad, tel. 572 571 420 nebo 572 571 531, e-mail: velehrad@stojanov.cz.

Liturgická čtení

Neděle 22. 2. – 7. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 43,18–19.21–22.24b–25
Ž 41(40),2–3.4–5.13–14

Odp.: 5b (*Uzdrav mě, Pane, zhřešil jsem proti tobě.*)

2. čt.: 2 Kor 1,18–22

Ev.: Mk 2,1–12

Slovo na den: *Odkryli střechu.*

Pondělí 23. 2. – památka sv. Polykarpa

1. čt.: Sir 1,1–10

Ž 93(92),1ab.1c–2.5

Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností.*)

Ev.: Mk 9,14–29

Slovo na den: *Proč se s nimi přete?*

Úterý 24. 2. – ferie

1. čt.: Sir 2,1–13

Ž 37(36),3–4.18–19.27–28.39–40

Odp.: 5 (*Hospodinu svěť svůj osud, on sám bude jednat.*)

Ev.: Mk 9,30–37

Slovo na den: *Ze všech poslední.*

Středa 25. 2. – Popeleční středa

1. čt.: Ji 2,12–18

Ž 51(50),3–4.5–6a.12–13.14+17

Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)

2. čt.: 2 Kor 5,20–6,2

Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Slovo na den: *Nechtěj budit pozornost.*

Čtvrtek 26. 2. – ferie

1. čt.: Dt 30,15–20

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Lk 9,22–25

Slovo na den: *Následuj mě.*

Pátek 27. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,1–9a

Ž 51(50),3–4.5–6a.18–19

Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)

Ev.: Mt 9,14–15

Slovo na den: *Je ženich s nimi?*

Sobota 28. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,9b–14

Ž 86(85),1–2.3–4.5–6

Odp.: 11a (*Pouč mě o své cestě,*

Hospodine, abych kráčet v tvé pravdě.)

Ev.: Lk 5,27–32

Slovo na den: *Připravil velkou hostinu.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

21. – 28. ÚNORA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 22. 2.		PO 23. 2.		ÚT 24. 2.		ST 25. 2.		ČT 26. 2.		PÁ 27. 2.		SO 28. 2.	
Antifona	1028	1148	1708	1924	1060	1181	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	786	884	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1708	1925	1061	1181	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1107	1232	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1108	1232	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1710	1926	1065	1186	274	304	277	308	281	311	284	315
Antifona k Zach. kantiku	694	784	1313	1458	1065	1186	274	304	278	308	281	312	284	316
Prosby	1033	1153	1711	1927	1065	1186	274	304	278	308	281	312	284	316
Závěrečná modlitba	695	784	1313	1458	1065	1187	275	305	278	309	282	312	285	316
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	275	305	279	309	282	313	285	316
Závěrečná modlitba	695	784	1054	1174	1069	1191	275	305	278	309	282	312	285	316
Nešpory:														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1714	1932	1071	1192	268	298	269	299	268	298
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1717	1934	1074	1195	276	306	280	310	283	314
Ant. ke kant. P. M.	694	784	695	785	1314	1458	1074	1196	276	307	280	310	283	314
Prosby	1028	1147	1043	1163	1718	1936	1074	1196	277	307	280	310	283	314
Záv. modlitba	695	784	695	784	1313	1458	1075	1196	275	305	278	309	282	312
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 28. 2. • 14. 3. • 28. 3. • 18. 4. • 16. 5. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

POSTNÍ A VELIKONOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Viliam Judák • Ze slovenštiny přeložila Alena Valentová

Velikonoce jsou těžištěm křesťanské víry. Tehdy Ježíš projevils největší možnou lásku, jaká na světě existuje – dal za nás svůj život. Při četbě úvah slovenského biskupa Mons. Judáka můžeme upevnit svou víru v Ježíšovo zmrtychvstání a znovu prožít jeho strastiplnou cestu, kterou nám získal věčnou spásu. Můžeme také načerpat sílu k přesvědčení, že jako nebylo nesmyslné utrpení Ježíšovo, tak nejsou beze smyslu ani naše strádání a bolesti.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 115x180 mm, 128 stran, 129 Kč

KŘÍŽOVÁ CESTA

Joachim Meisner • Z němčiny přeložila Anna Marie Kotrbová

Předkládaná rozjímání kardinála Meisnera k jednotlivým zastavením křížové cesty jsou plodem jeho vlastní spoluúčasti na křížové cestě Kristově. Ukazují nám cestu vedoucí do společenství trojjediného Boha – tou cestou je sám Kristus.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 100x145 mm, 40 stran, 45 Kč

KAŽDODENNÍ ŽIVOT V JEŽÍŠOVĚ DOBĚ

Miriam Feinbergová Vamoshová • Z angličtiny přeložil Tomáš Jajtner

Kniha podává důležité informace o kulturní, sociální a náboženské situaci ve Svaté zemi v období od 1. století před Kristem do 1. století po Kristu. Po úvodu, který nabízí přehled historických událostí, následují jednotlivé krátké kapitoly s konkrétními

náměty. Čtenáři se také dozvědí, jak pracoval olivový lis a obilný mlýn, jak probíhala svatba a pohřeb, jak vypadaly Herodovy paláce, město Cesarea, pohanský chrám, a mnoho dalších informací. Text je doplněn mnoha ilustracemi, fotografiemi a mapkami.

Karmelitánské nakladatelství

Křídový papír, brož., 210x270 mm, 104 stran, 199 Kč

Z DŘÍVE VYDANÝCH TITULŮ

KŘÍŽOVÉ CESTY

Sestavil Ing. Karel Houdek

Soubor 67 rozjímání nad utrpením křížové cesty našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Vyšlo s církevním schválením.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Dotisk 1. vydání Váz., A5, 400 stran, 245 Kč

AVE CRUX, SPES UNICA • ZAMYŠLENÍ NA KŘÍŽOVÉ CESTĚ

Petr Piřha

Petr Piřha vede člověka našich dnů k intimnímu setkání s Kristem ve vrcholném utrpení. Skrze jeho kříž nachází Krista v našich utrpeních. Zamýšlí se také nad vznikem pobožnosti křížové cesty. Předmluvu napsal biskup J. Hrdlička. Kniha je doplněna černobílými ilustracemi. Vyšlo s církevním schválením.

Studio Gabreta spol. s r. o. • 2. vydání Váz., 170x240 mm, 152 stran, 200 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.